

Veletek vagyok a takarásban

Akár azt is gondolhatja a kedves olvasó ezeket a sorokat olvasva, hogy a szerző kissé elfogult. Nem is csoda, hiszen színész. Az a fajta ember, aki olykor órákig próbál egyetlen mondatot vagy mozdulatot, majd amikor végre ki mondja a színpadon, úgy tesz, mintha az abban a pillanatban született volna. Aki idegen emberek bőrébe bújik, és közben valahogy mégis a saját történetét meséli el.

A színész élete tele van különös pillanatokkal. Az egyik például az, amikor egy teljesen hétköznapi ember reggel felébred, és hirtelen rájön, hogy este hétkor már nem önmaga lesz. Hanem egy király, egy koldus, egy szerelmes, egy gyilkos vagy egy másik, teljesen hétköznapi ember.

Vagy ami talán mind közül a legnehezebb szerep: zsúfítóg.

Amikor elvállaltam ezt az új „szerepet”, elhatároztam, hogy teljes szívemmel benne leszek. Nem a reflektorfényben, hanem a háttérben – a függöny mögött, lélekben és gondolatban veletek a színpadon. Mert tudom, mit jelent ott állni a takarásban. Tudom, milyen az, amikor az ember látszólag semmit sem csinál, valójában pedig minden idegszálával figyel: magára, a partnerére, a közönségre, a fényekre, a hangokra.

Tudom, hogy a takarásban állni külön műfaj.

A SZÍNÉSZ ELŐADÁS ELŐTT FURCSA DOLGOKAT CSINÁL. PÉLDÁUL TELJESEN INDOKOLATLANUL SÉTÁL FEL-ALÁ, MIKÖZBEN LÁTSZÓLAG NAGYON ELFOGLALT. EGYSZER CSAK ESZÉBE JUT EGY MONDAT, AMIT BIZTOSAN ROSSZUL TUD. GYORSAN MEGNÉZI. KIDERÜL, HOGY JÓL TUDTA. ETTŐL PERSZE AZONNAL GYANÚSSÁ VÁLIK EGY MÁSIK MONDAT.

Párszor elismétli magában a mozgást; maga elé suttogja a szöveget. Ezek a takarás kis zsolttárai, furcsa imái, amelyekből pár perccel később előadás születik.

Az idei fesztivál hetedik napján ülök most a nézőtéren, zsúfítógként. Papírral, tollal, vízzel felszerelve figyelek. Látszólag kívülről nézem, mégis minden pillanatban ott vagyok a takarásban is. Érzem a színészek izgalmát, azt a különös csendet, amely a függöny mögött uralkodik, mielőtt felzúg a taps vagy elsötétül a fény. Hallom a közönséget, ahogy helyet foglal, nevet, köhint, suttog – és

közben együtt lélegzem mindenkivel, aki most készül kilépni a fénybe.

TUDOM, HOGY ABBAN A PILLANATBAN, AMIKOR A REFLEKTOR FELGYULLAD, A TAKARÁSBAN MEGVÁLTOZIK AZ IDŐ.

Ott három másodperc olykor egy egész percnél tűnik. Az a néhány pillanat a létezés egyik legintenzívebb formája: amikor az ember még nem lépett ki, de már nem is rejtőzik.

A FÉNY ÉS A TAKARÁS KÖZÖTT HÚZÓDIK AZ A KESKENY HATÁR, Ahol SZÍNÉSZ ÉS NÉZŐ, ALKOTÓ ÉS ÍTÉLŐ, VALÓSÁG ÉS ILLÚZIÓ EGGYÉ OLVAD.

Ott történik meg az, amiért minden este újra és újra érdemes felhúzni a függönyt.

Így hát most, zsúfítógként, színészként és nézőként egyszerre vagyok jelen. A színpad előtt és mögött, a csendben és a fényben, a várakozásban és a pillanatban, amikor a történet elindul. Ez az én szerepem most – hogy figyelek, értsek, együtt lélegezzek a színészekkel, és elismerem mindazt a láthatatlan munkát, amely a színpadi csodát életre kelti.

Körmöci Petronella

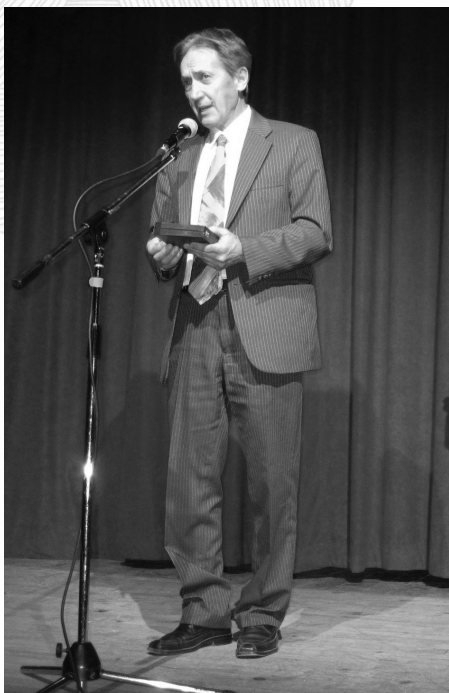
Muzslya „krónikása” újabb könyveken dolgozik

Beszélgetés mgr. Hallai Zoltánnal

Mgr. Hallai Zoltán nyugalmazott történész, történelemtanár, helytörténész, több éven keresztül volt a település vezetője, illetve a helyi közösség tanácselnöke. Sok éven át a Szervó Mihály Általános Iskola igazgatójaként tevékenykedett, illetve aktívan sportolt, a Lehel Labdarúgóklubot is vezette. Egyszóval sokoldalú (egyéniség). Manapság is hozzájárul a különféle művelődési rendezvényekhez, rendszerint a nemzeti ünnepeink, megemlékezéseink felkért megemlékezője, aki mindig méltó módon eleveníti fel az elődeinket, nemzeti hőseinket.

Egészen fiatal kora óta foglalkoztatja a település története. Karl Miklós írta meg Muzslya történetének első részét, Ön pedig a második monográfiáját.

- Amikor Karl Miklós történelemtanárom elkezdte írni Muzslya monográfiáját, akkor engem is föl-kért, hogy segítsék fiatal történelemtanárként. Természetesen abban az időben olyan volt a helyzet, hogy sok mindent az akkori cenzúra nem engedett. Mielőtt nyomtatásra került volna, vagy már az előkészítés folyamata alatt valaki politikailag értékelte a tartalmat, és

a II. világháború és az 1944-es atrocitások is. Tudtuk jól, hogy ha ezek a dolgok kimaradnak, akkor nem lesz teljes a könyv, amely tulajdonképpen Muzslya 100 éves múltját foglalja össze. Már akkor eltökéltem, ha lehetőség adódik, akkor én megcsinálom, kibővítem. Mondhatom, gyűjtöttem az adatokat, a képeket és az újságcikkeket, rengeteg anyagot összeszedtem. Közben mivel faluelnök voltam 12 évig, ezért átnézhettem a civil szervezetek jegyzőkönyveit, ezt mind a helyi közösség titkárától gyűjtöttem össze. Annyi adatom van most, hogy egy újabb kötetet meg lehetne belőle írni. Megírtam *A sziget magyarsága* című könyvet, kibővítettem azokkal a dolgokkal, amelyek az elsőben nem kaptak helyet politikai okokból.

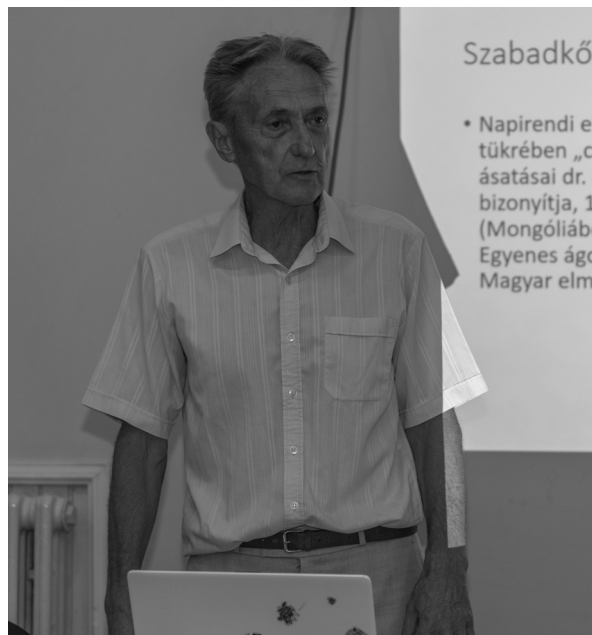
Átfogó monográfia lett, amely nemcsak a falu idetelepítésének politikai, társadalmi, gazdasági, kulturális okairól szól, hanem mindarról, ami a közösség életében a muzslyai mentalitást és kultúrát bemutatta.

AZOKAT A RÉSZEKET, AMELYEK ABBAN AZ IDŐSZAKBAN, AZ 1990-ES ÉVEK ELEJÉN NEM VOLTAK KÍVÁNATOSAK, NEM ENGEDTÉK, HOGY BEKERÜLJENEK A KÖNYVBÉ.

Sajnos sok rész kimaradt a kötetből: például nem kerülhetett bele az I. világháború, kimaradt Trianon, továbbá

Említette, hogy hatalmas vágya volt, hogy egy tájházat hozzon létre, ez miért nem valósult meg?

- Így igaz, szerettem volna, hogy létrejöjjön egy olyan tájház, amely a muzslyaiak múltjáról „mesélt” volna. Pályáztunk is rá, de sokan belekontárkodtak, ezáltal nem lett belőle semmi. Pedig a helyi közösség udvarában lévő kis lakást, házikót terveztük átalakítani. Én magam összegyűjtöttem rengeteg eszközt.

MELLESLEG ÖREGANYÁMNAK AZ EGÉSZ BÚTORA, MINDEN OTT VOLT, A SZALMAZSÁKTÓL KEZDVE A HÁLÓSZOBA-, A KONYHA- ÉS A NAPPALIBÚTORIG.

Tányérokat, edényeket szedtem össze, még szerszámokat és lószerszámokat is, amelyeket sikerült megmenteni az utókor számára. Sajnos nem lett belőle semmi. Azóta már próbáltam beszélni a hagyományörzőkkel, hogy megcsináljak mindent ingyenesen, nem kell semmi, csupán írjanak egy pályázatot, amely értelmében tájházat hoz-

nának létre. Muzslyán még sok értékes tárgyat, dokumentumot, ruhát lehet találni, amellyel egy tájházat föl lehetne ruházni, be lehetne bútorozni. Fájlalom azt, hogy bárhol jártam az elmúlt több évtized folyamán, minden településen láttam tájházat, ahol nyáron programokat tartanak, különböző csoportok, diákok számára ismertetik a helytörténetet, a helyi kultúrát, valamint a művészetet. Ez Muzslyának nagy hiányossága, amit a következő időszakban orvosolni kellene.

Újabb könyveken dolgozik...

- A Lehel Labdarúgóklub 80 éves lesz, ez a következő, igazából készen is van már. Meg a Petőfi Sándor MME-nek szeretném megírni a történetét, valamint az Önkéntes Tűzoltótestületnek, amely valójában az első civil szerveződés volt itt, a faluban. 1893-ban jött létre, és ebből a civil szerveződésből bontakozott ki a többi szervezet, a többi között így jött létre a Petőfi Kör is. Mindezt szükséges megőrizni az utókor számára, mert a feledés homályába merül, ha nem örökítjük meg.

Beszélgetésünk akkor készül, amikor még egy hónap választ el bennünket a Vajdasági Magyar Amatőr Színjárszók XXX. Találkozójától. Gondolom, mivel Önt is mindig foglalkoztatta a művelődési élet, jól emlékszik az előző alkalmakra is, hiszen eme rangos rendezvénynek Muzslya immár harmadik ízben ad otthont.

- Ez Muzslya életének fontos mozzanata. Amikor először voltam faluelnök, 1997-ben, akkor került sor a Durindó és a Gyöngyösbokréta megszervezésére. Utána, 1999-ben kezdődött a Vajdasági Amatőr Színjárszók Találkozója.

ÉPP MUZSLYÁN TARTOTTÁK, AMIKOR ÁPRILISBAN MEGKEZDŐDTEK A BOMBÁZÁSOK, EZÉRT FÉLBE KELLETT SZAKÍTANI, MERT ELINDULT A NATO AGRESSZIÓJA A JUGOSZLÁV SZÖVETSÉGI KÖZTÁRSASÁG ELLEN.

Mindenképpen óriási jelentősége van, hogy újra házigazdák lehetünk, immár harmadik ízben. A színházat, színjátszást, művelődést és a kultúrát kedvelőknek alkalmat adunk arra, hogy találkozzanak egymással, illetve meglássák, ki hogyan tevékenykedik, hogyan dolgozik. Ugyanakkor azoknak az értékeknek, amelyek helyben, Tóban, Csernyén, Muzslyán és Tordán, vagy bármely más faluban születnek, helyet kell adni, és biztosítani kell a csoportoknak, hogy megmutassák magukat. Erre a szellemi tevékenységre az embernek óriási szüksége van. Emlékszem, hogy régebben a Petőfi Körben rendszeresen voltak előadások. Az érdekeltek előre megvásárolták a belépőjegyeket, mert olyan kifogástalan előadásokat láthattak, hogy az pártját rítkította. Még a Madách előadásaival is vetekedtek. Ezért említettem az előbb is, hogy mindaz, amivel az emberek foglalkoztak - a muzslyai színtársulat, a tánccsoport és az énekkar, a dalárda, sorolhatnám

a többit is -, fontos, hogy megírjuk a történetüket: hogy és miként tevékenykedtek, illetve tevékenykednek. Fontos, hogy megmentünk minden jelentős eseményt az utókor számára, mert olyan gazdagsággal rendelkezünk, hogy a nyelvünket a mindennapi életben kell használnunk, a kultúránkat pedig nap mint nap ápolnunk kell. Ezért meg kell harcolnunk, nem úgy, mint az anyaországban.

ÉRDEKES, AMIKOR AZ EGYIK TESTVÉRTÉLEPÜLÉSÜNKÖN VOLTUNK, OTT AZT MONDTA EGY BÁCSI, HOGY JÓL BESZÉLÜNK MAGYARUL.

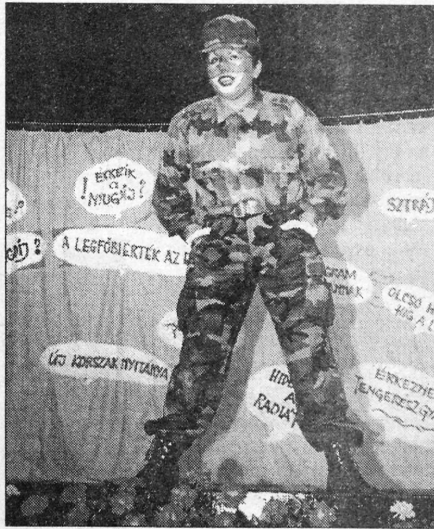
Lehet, hogy azt hitte, hogy itt, a határon kívül elfelejtettünk magyarul, holott mi büszkék vagyunk arra, hogy magyarok vagyunk. Úgy gondolom, éppen emiatt kellenek ezek a kulturális rendezvények, hogy még jobban összekovácsolódjunk, hogy érezzük: egy közösségből, egy vérből valók vagyunk, egy nemzethez tartozunk, egy a nyelvünk, a történelmünk, a múltunk és a kultúránk, és ezeket ápolni kell, valamint átadni a fiatal nemzedéknek. Ezért kellene bevonni a diákokat is, elvinni őket különféle rendezvényekre, akár a Vajdasági Amatőr Színjárszók Találkozójára is, hadd vegyenek részt az előadásokon és bemutatásokon. Ezzel nekik is tágítjuk a látókörüket; ki tudja, lehet, hogy egyes gyerekek éppen itt döntik el, hogy színészzel szeretnének foglalkozni. Az sem mellékes, ha a színészek nem üres színtérnek játszanak, de ezt csak képletesen mondom, mert biztosan sokan fogják végignézni a jobbnál jobb előadásokat.

Bízunk benne, hogy így lesz! A fellépő csoportoknak sikeres szereplést kívánunk!

Kónya-Kovács Otília

Bomba sztori

A nyitóelőadás egyik jelenete. Akkor még nem gondoltuk, hogy a darab mondanivalója ennyire időszerűvé válik.

A Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség intézőbizottsága felfüggesztette a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók IV. Találkozójának további előadásait

A jelenlegi körülmények miatt a következő előadások megtartása kérdésessé vált, ezért az intézőbizottság úgy döntött: a találkozót második részének előadásait a helyzet rendeződése utánra elnapolja.

A fennállásának 50. évét ünneplő muzslai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület adott otthont az idei találkozóknak. Megnyitóján Dudás Károly, a VMMSZ elnöke annak a reményének adott hangot, hogy a korábbi házigazdákhoz hasonlóan a muzslai is kitesz magáért. Azt is elmondta, hogy a megnyitót előtte Kiszhegyesen jártak, ahol alapkövetélen vettek részt. Ott volt ugyanis a szabadságharc utolsó győztes csatája, melynek tiszteletére a nyár folyamán emlékművet állítanak. Azon az ünnepségen hangzott el, hogy azért maradtunk itt, mert itt születünk, és vannak még el nem végzett dolgaink. Dudás Károly szerint a találkozó is egyike az el nem végzett dolgoknak, melyeket minden évben újra és újra el kell végezni.

A nyitóelőadásról tudtuk, hogy időszerű témával foglalkozik, de rémálmainkban sem jutott volna eszünkbe, hogy néhány nappal később a balkáni örület tovább fokozódik. A kikindaiak előadásán kívül a lelkes és minden este nagyszámban megjelenő közönség láthatta még a feketesieket, a szenttamásiakat, a kupuszinaiakat, valamint a kuliaiakat és a verbásziakat (ez közös produkció volt) előadásait.

Az ezúttal még csonka találkozó során néhány dologról megbizonyosodhattunk: az egyik az, hogy a legbátrabb, vagy ha úgy tetszik, a legvakmerőbb magyarországi szakember, Lengyel Pál, aki a rémítő hírek ellenére is eljött, sőt közvetlenül a bombázás után is kijelentette, hogy hajlandó a találkozó végéig maradni, és tenni a dolgát. Az előadások utáni beszélgetéseken számos észrevételét elmondta, melyeknek bíráló része nem aratott osztatlan sikert, bár tanulságul szolgálhat. A jó szándékú kritika olykor éppúgy fáj, mint a megalázó célzatú szöveg, ám abban különbözik tőle, hogy sok hasznosítható tanáccsal is szolgálhat.

A másik biztos dolog, hogy a muzslai közönség jól szórakozott, hiszen jó előadások kerültek a találkozó zárórészébe.

Az is biztos, hogy volt egy ember, aki a találkozó idején szinte nem is aludt: az egyesület titkáráról, Tápai Jánosról van szó, aki nélkül „ez a műsor nem jött volna létre”, minthogy kitűnő szervezési munkájára feltétlenül szükség volt a rendezvény megtartásához, persze, ő is csak félkarú óriás lett volna az egyesület vezetősége és tagsága nélkül. Szabad idejük nagy részét szentelték ugyanis a rendezvénynek, tehát a házigazdák kitétek magukért, de ezt a fellépő csoportok tagjai tanúsíthatják legjobban, akik élvezték a szíves vendéglátást. A házigazdáknak most volt alkalmuk viszonzni a kupuszinaiaknak a tavalyi, hasonlóan kitűnő vendéglátást. Reménykedjünk abban, hogy hamarosan vendégül láthatják a tavalyelőtti házigazdát, a kisorosziakat is.

VÖRÖS Henrik

1999. március 31.

9

A légiriadó nem rettentette el a műkedvelőket

Mint már tegnapi számunkban is közöltük: a Vajdasági Magyar Amatőr Színházak muzslyai szemléjét felfüggesztették a hadiállapot miatt, és egy megfelelő időpontban fogják folytatni. A hivatalos programból egyébként még négy előadás maradt hátra.

Szerdán este a verbászi Szirmai Károly Művelődési Egyesület és a Kulai Népkör közös produkcióját mutatták be. Györfi Sándor rendezésében Vaszaray Gábor: Bubus című vígjátékát adták elő, nem mindennapi körülmények között, hiszen éppen az előadás idején kezdődött meg a légitámadás. A műkedvelők semmit sem tudtak a borzasztó eseményről, és „végezték a dolgukat”, de föltűnt nekik, hogy a közönség nem úgy viselkedik, mint ahogyan megszokták a muzslyaiaktól, elmaradt a nevetés, a taps...

A zombori rendező, Györfi Sándor a következőket mondta el erről a fejlethetetlen műsorról: – Hallottunk ugyan furcsa zajokat, de simán ment tovább az előadás. Főlfigyeltem viszont arra a második fölvonás elején, hogy a nézők nem reagálnak a poénokra, elmarad a taps... Az előadás végén viszont vastapssal jutalmaztak bennünket. Utólag tudtuk meg, miért lett visszafogott a közönség. A művelődési egyesület irodájában figyelemmel kísérték a tévéműsort, és a légitámadásról szóló bejelentésről azonnal tudomást szereztek a nézők is. Telt ház volt egyébként, és utólag fantasztikus érzés volt, hogy a borzasztó hír tudomásul vétele után sem hagyta el senki sem az előadást. Faragó Árpád az előadás után gratulált a színjátszóknak, és rögtön hazament Újvidékre, a másik szellektor, Lengyel Pál azt mondta, hősies helytállás volt ez a színjátszók részéről...

H. Á.

Milyen volt, milyen ma és milyen lesz Muzslya?

Történelmi kitekintő

Muzslya Közép-Bánátban, Nagybecskerek várostól délre, a Bega folyó jobb partján nyugat-északnyugat-kelet-délkelet irányában, a Tiszától mintegy 15 kilométerre, 75-77 méter tengerszint feletti magasságban fekszik. Fejlődéstörténetét nemcsak a történelem viszontagságai, hanem a helyiek tenni akarása is formálta.

A város közelsége mindig nagy hatással volt a településre, meghatározta az arculatát, gazdaságát, művelődési életét és a politikáját. Nagybecskerek legnagyobb helyi közössége Muzslya, lakosainak száma 10 000 a két teleppel (Kis kolónia, Fejős Klára) együtt. Közigazgatásilag a városhoz tartozik, mégis megőrizte az alföldre jellemző falusi vonásait, de már urbanizált sajátosságokkal. Magyarok (70 százalék), szerbek és más nemzetiségűek (30 százalék) lakják.

A TELEPÜLÉS NEVE VALÓSZÍNŰLEG A SZERB PÁSZTOROK „MUZARA” SZAVÁBÓL ERED, AKIK E TERÜLETEN LEGELTETTÉK NYÁJKAIKAT.

Tehát a Muzslya, Muschla elnevezés a muzja, muzju szavakból keletkezett. A település neve 1918-ig Felső-Muzslya, 1918-tól 1941-ig Gornja Mužlja, 1941-től 1944-ig Ober Muschla és 1955-től Muzslya.

A régészeti leletek arról tanúskodnak, hogy az őskorban a magasabb területen település létezett. Itt földművelő nép élt, amelynek kultúrája a korai csiszolt kőkorszakhoz tartozott.

Becskerek és Torontál vármegye 1552-ben török kézre került, és az itt élő lakosság nagy része elmenekült. A vidék teljesen elnéptelenedett 1716-ig. A törököktől visszafoglalt (1716-1718) területre az osztrákok idegen országokból különféle nemzetiségű és vallású népeket kezdtek telepíteni. A betelepítés egyetlen célja az erős határörvidék létrehozása volt, a török elleni védekezés. Ekkor németeket, szlovákokat, szerbeket és magyarokat telepítettek ide.

MUZSLYA, AZ OSZTRÁK–MAGYAR MONARCHIA KOLONIZÁCIÓS POLITIKÁJÁNAK EGYIK UTOLSÓ SZÜLEMÉNYE,

aránylag fiatal település, hisz a közelmúltban (1990-ben) ünnepelte alapításának 100. évfordulóját.

A falutelepítés terve már az osztrák-magyar kiegyezés évében, 1867-ben elkészült, ám végrehajtására csak 1890-ben került sor, amikor Nagybecskerek kincstári területére (6000 holdra) a királyi kincstár 420 családot (2500 embert) telepített agrárpolitikai célokkal. A falu telepítésével párhuzamosan épültek a lakosság leg-
alapvetőbb igényeit kielégítő objektumok, például az óvoda (1892), az iskola (1893), az önkéntes tűzoltó-egyesület épülete (1895), a községháza (1898) és a templom (1902).

A TELEPÜLÉS FENNÁLLÁSA ÓTA TÖBBSZÖR VOLT A VÁROS RÉSZE, ÉS TÖBBSZÖR VOLT ÖNÁLLÓ FALU. LEGUTÓBB 1971-BEN CSATOLTÁK ZRENJANINHOZ (NAGYBECSKEREKHEZ), ÉS AZÓTA A VÁROS XIV. HELYI KÖZÖSSÉGE.

A város közelsége a falu arculatát is formálta. A helyi közösség polgári összefogásból mindig jelesre vizsgázott a történelem folyamán. Az itt élők helyi járulékra, önerőre alapozták településünk ütemesebb fejlődését, biztosították egy civilizált társadalom nélkülözhetetlen infrastruktúráját. Olyan életteret hoztak létre, amelyben a művelődés, a közellátás, az oktatás, a sport, valamint az egészségügy kielégítően működhetett. Az utóbbi időszakban víz- és gázvezeték épült, bevezették a telefont, a helyi közösség minden utcáját leaszfaltozták, a járdákat is bebetonozták. Több önkiszolgáló és benzinkút működik, új tűzoltólaktanya, két új iskola, óvoda, mozi, napközi és posta létesült, illetve most készül a telefonközpont, amely hálózatbővítést jelent (4000 számmal). Meg kell említeni még a Lehel Sportközpontot, és azt is, hogy a Muzslai Petőfi Sándor Művelődési Egyesületet felújították.

A HELYI KÖZÖSSÉG TERÜLETÉN 14 TÁRSADALMI SZERVEZET TEVÉKENYKEDIK, MINDNEK VAN SAJÁT HELYSÉGE VAGY ÉPÜLETE.

Szerteágazó, gyümölcsöző munkát végeznek, sok polgár számára teszik lehetővé, hogy kifejtsék tevékenységüket.

A falu lakóinak zöme a nagybecskereki vállalatokban talál megélhetési lehetőséget. Míg a telepesek 90 százaléka mezőgazdaságból élt, addig ma a lakosság alig 10 százaléka dolgozik az agráriumban, ami a gazdaság és a foglalkoztatottak szerkezetváltását tükrözi. A helyi lakosság igényelte és igényli a kulturális életet, már az 1930-as években létezett színjátszó társulat. A Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület a közeljövőben ünnepli fennállásának 90. évfordulóját. Az egyesület keretén belül színjátszó csoport, táncscsoport, kórus és zenekar tevékenykedik.

Nem szabad megfeledkeznünk falunk nagyjairól, így a közelmúltban elhunyt Sziveri János költőről, akiknek a nevét a helybeli színpad viseli, valamint Rácz László festőről és Karl Miklós krónikásról. Igen gazdag a zenei élet mind a komolyzene, mind a könnyűzene terén, hogy csak a legismertebb együttest, a Szivárványt és az Atlanticot említsük. Mindazok a kulturmunkások, élsportolók, eminens szakemberek, akiknek a nevét itt nem említjük, szintén öregbítik településünk hírnevét határon innen és túl. Mindannyiuknak köszönettel tartozunk.

mgr. Hallai Zoltán

Fordítások félre, nevetés előre

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó társulata ezúttal *Az angol tolmács* című darabbal lépett közönség elé. A több évtizedes múltra visszatekintő csapat most is hozta a rájuk jellemző könnyed, szórakoztató hangvételt - még ha elmondásuk szerint ez az előadás egy árnyalattal más, mint a korábbiak. A rendezővel és a szereplőkkel beszélgettünk.

- Több mint harminc éve játszunk együtt - mondta Lackó Farkas Erzsébet rendező. - Nemcsak azok alkotják a csapatot, akik most a színpadon vannak, hanem sokan mások is, akik a háttérben segítenek. Külön öröm, hogy gyerekek is bekapcsolódnak, így az utánpótlásunk biztosított.

A darabválasztásról elmondta, hogy nem könnyű olyan szöveget találni, amely igazán illik a társulathoz.

- Általában vidám, bohózatos előadásokat játszunk, és ez most is így van, de ennek a darabnak talán más a jellege. Van benne egyfajta üzenet is - fogalmazott.

— A MAI VILÁGBAN IS ELŐFORDUL, HOGY VALAKI ÚGY PRÓBÁL BOLDOGULNI, HOGY NINCS MEG HOZZÁ A MEGFELELŐ NYELVTUDÁSA. EZT MUTATJA MEG A DARAB HUMOROS FORMÁBAN.

A történet középpontjában a Tolmács áll, akít Szántó Tivadar alakít.

- Valójában ő viszi a főszerepet - mondta a színész. - Nagy kihívás volt a számomra, mert teljesen az ellentétem: én visszafogottabb vagyok, neki viszont pörgősnek kell lennie. Az elején nehéz volt, de a próbák során sikerült egyre jobban belehelyezkedni.

Hozzátette, a rendező és a külső szakmai segítség is sokat jelentett.

- Igyekeztem mindent beletenni, amit csak lehetett. Sokat segített, hogy kívülről is kaptunk iránymutatást, ami finomította a játékot.

A darab kapcsán kiemelte, bár bohózatról van szó, mégsem teljesen a megszokott formát követi.

- A nézők is mondták, hogy ez egy kicsit más, mint amit tőlünk megszoktak, de éppen ezért izgalmas. A cél persze most is az, hogy jól szórakozzanak.

Tóth Anna a Portásnő szerepében egy kettős karaktert formál meg.

- A vendégekkel kedves, másokkal viszont szigorú - emelte ki. - Ezek a váltások adják a karakter érdekességét. Nem volt könnyű feladat, de gyakorlással megoldható.

A darabról elmondta, hogy egy félreértésekre épülő, humoros történet.

- A Tolmács például nem is tud angolul, mégis annak adja ki magát - tette hozzá. - Ettől válik igazán komikussá az egész helyzet.

A próbafolyamatról is beszélt:

— TÖBB GENERÁCIÓ DOLGOZIK EGYÜTT, ÉS BÁR NEM ÉRTÜNK MINDENBEN EGYET, VÉGÜL MINDIG KÖZÖS NEVEZŐRE JUTUNK.

A próbák jó hangulatban telnek, sok beszélgetéssel és nevetéssel.

Ifj. Detki Antal a mérges apát alakítja, aki lánya után ered.

- Nem áll hozzám közel ez a karakter, de sok segítséget kaptunk a próbák során - mondta. - Nem volt könnyű a felkészülés, hiszen

MINDANNYIAN DOLGOZUNK, GYAKRAN FÁRADTAN ÉRKEZÜNK, ÁM VÉGÜL ÖSSZEÁLLT AZ ELŐADÁS.

A színjátszás számára többet jelent egyszerű hobbinál.

- Valahogy mindig visszahúz a színpad - fogalmazott.

— HIÁBA MONDOM, HOGY KIHAGYOK EGY ÉVET, SOSEM SIKERÜL.

Rapos Emma

Magyar slágerek a Találkozó színpadán

A Palicsi Színház Grund az idei szemlén is fergetegeset alkotott. Az *Én nem olyan nő vagyok* című előadást hozták színpadra. A beszélgetés során a rendező, Mezei Zoltán, valamint a társulat tagjai tapasztalataikat, érzéseiket osztották meg velünk. A színdarab fordulatokban gazdag, zenével, tánccal, játékkal teli előadás, amely mögött hatalmas munka áll. A közönség vastappsal jutalmazta a színészek teljesítményét. A kosztümök, a fények, a zene, a hangzásvilág, valamint a csodálatos koreográfiák elvarázsolták a nézőket.

Mezei Zoltán, a Palicsi Színház Grund rendezője már korábbról ismerte a darabot, hiszen egyszer már szerepelt is benne.

„Ezt a darabot játszottam már egyszer, 25 évvel ezelőtt Nyíregyházán. Aztán rendeztem huszonpár éve Szabadkán. Ez tehát nem az első találkozásom a darabbal. Egy zenés vígjátékról van szó, amely egy 60-as évekbeli amerikai nagysikerű film színpadi adaptációja. Verebes István dolgozta át, ő teremtette meg ennek a sajátos színpadi világát. Ilyen értelemben ez egy színpadra alkalmazás. Fontos, hogy nem saját kútfőből származik, ez hozzátartozik az igazsághoz” - magyarázta.

A zenés műfaj könnyűnek tűnhet, valójában nagyon nem az. Koncentrációt, kondíciót igényel. Kétszer egy óra, rengeteg énekkel és koreográfiával együtt.

„A történet amerikai, a néző rá fog ismerni.

KÜLÖNLEGESSÉGE, HOGY ANNAK IDEJÉN VEREBES A 90-ES ÉVEK MAGYAR POPSLÁGEREIT ILLESZTETTE BELE A DARABBA. A NÉZŐK NAGYON JÓL TUDNAK EZZEL MENNI, SŐT, NÉHA ÉNEKLIK A DALOKAT.

A társulat is nagyon élvezi a játékot, azt, hogy vígjáték. A próbák izasztóak voltak sokszor, a koreográfiák Magyar Zsófi keze munkáját dicsérik” - osztotta meg a társulat rendezője.

A Grundban a színészek már többéves kiképzést kapnak. Három-négy generációja is van, attól függ, milyen előadást játszanak, az alapján iktatják be őket. A mostani darabot a legnagyobbak csoportja adta elő.

„Azt még el kell mondanom, hogy nem élőben zenélünk. Nem élőben énekelünk, hanem fél playback, vagyis teljes playback pontosabban, csak a színészek hozzáénekelnek, ráénekelnek.

A NÓTÁKAT ELŐRE FELVETTÜK STÚDIÓBAN, ÉS A SZÍNÉSZEK A HELYZETBŐL KIFOLYÓLAG, A JÁTÉK HEVÉBEN ÉS A DARAB MILIÓJÉBEN ÉS A SZITUÁCIÓBAN HOZZÁTESZIK MAGUKAT ÉLŐBEN”

- emelte ki Zoltán.

Mezei Gergő szinte a születésétől grundos. Akkor született, amikor a Grund megalakult.

„Tulajdonképpen bele lettem írva a darabba, eredetileg nem szerepelt benne ez a karakter. A kis nagyménkököt ját-

szom, és nagyon szeretem, hogy gengszter vagyok. Bele tudom élni magamat a szerepe. A próbafolyamatot is nagyon élveztem” - osztotta meg velünk.

Vida Luca már nyolc éve grundos. Ebben a darabban az egyik lányt játssza a zenekarból.

„Ez a lány kicsit butácska, de jó megszólalásai vannak, humoros a szövege. Én később csöppentem a darabba, mert helyettesítenem kellett egy lányt, aki egyetemre ment - emiatt nem tudok annyira sokat mondani a kezdeti fázisról.

KÉT PRÓBA ALATT KÉSZÜLTEM FEL HAT TÁNCCLAL ÉS A JELENETEKSEL. SZERETEM AZ ELŐADÁST, MERT PÖRGŐS, VICCES ÉS SZÓRAKOZTATÓ”

- jelentette ki Luca.

A darab egyik főszereplőjét, a saxofonos Jerry/Jeraldinát Krnajszi Jovan alakítja, aki 2024-ben csatlakozott a csapathoz.

„Hogy milyen a Grundban játszani? Ez egy nagyon jó kérdés. Legfőképpen a társaságot szeretem, az összetartó szellemet. Figyelünk egymásra, kisegítjük a másikat. Az egész történet onnan kezdődött, hogy megnéztem egy előadásukat, és nagyon beleéltem magam.

AHOGY NÉZTEM, RÁJÖTTEM, HOGY AZ EGÉSZ MÖGÖTT MEKKORA ÖSSZETARTÓ ERŐ VAN, ÉS A RÉSZESE AKARTAM LENNI”

- vallotta be Jovan.

Az előadás folyamán Jovannak férfiből hirtelen női karakterbe kell váltania, ami természetesen nem egy egyszerű dolog. Magassarkóban, szoknyában, sminkben, parókában kell tangót táncolnia, hordoznia magával a nagybögrőt, viszont jól vette az akadályokat.

„A próbafolyamatok elején még csak a férfikaraktert játszottam, addig rendben volt minden. Viszont amikor el kellett játszanom a női szokásokat, mozdulatokat, és közben tartani, hogy én férfi vagyok egy nő bőrében, és nem nő. A rendező nagyon sok tanáccsal látott el engem, vagyis tulajdonképpen mindenki más is. A legjobb barátomat, Johnt Mezei Ádám játssza, aki régóta a társulat tagja - ő is sokat segített. Az előadás előtt a bemelegítés mellett a borotválkozás is a rutinom részévé vált” - tette hozzá.

Mák Andrea

Dögös harmincas

Már három évtizede áldozunk az amatőr színjátszás hordozható oltárán

Stílszerűek voltunk, és a jeles alkalomból kifolyólag azok is maradunk. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának röögös-hosszú múltjából szemezgettünk, és huszonkilenc jellegzetes, emblemikus mondattal emlékezünk meg az elmúlt három évtizedről. Az első Találkozót 1996-ban tartották meg Csantavéren. Mennyi, de mennyi víz folyt le azóta a Dunán/Tiszán (a választás az olvasóra bízva).

“

„S mindig ez van, úgyhogy én csak annyit mondok: maradjon ez mindig így.”

(Szerda Zsófi, Sűgó,
2025. április 6.)

”

“

„Soha nem volt annyira fontos a műkedvelő színjátszás, mint most, a háború szaggatta, globalizálódó világban.”

(Kormányos K. Gyöngyi, Sűgó,
2024. április 5.)

”

“

„De, ami engem valójában »nagyon-nagyon« és zsigerileg érdekel, az az, hogy kik vagytok TI helyiek, a házigazdák? Hogy viszonyultok egymáshoz, mik a személyes történeteitek, melyek a viszonyrendszeretek szálai és merre tartanak?”

(Nagy Karina, Sűgó,
2023. április 17.)

”

KI SÚGJA MEG A 30.-AT?

Fentebb már említettük, hogy ez a 30. év, de mindössze 29 mondatunk van. Értitek, ugye? Egynek vagyunk híján mindössze. De hiába nélkülözünk, kéregetni nem fogunk, helyette inkább nagyszabású versenyt hirdetünk, amelynek keretében bárki elküldheti a jubileumi Találkozó tételmondatát.

Az öltözőben hallottátok?

Az előtérben tolongva?

A nézőtérén suttogta valaki?

Esetleg a színpadon hangzott el?

**Szkenneljétek,
pötyögjétek,
ide küldjétek:**

A szemléhez kötődő, tartalmas és/vagy ötletes szólás-mondásokat péntek (április 17.) délig várjuk.

Szombaton a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszás Facebook-oldalán indul a szavazás.

A beküldöttek közül vajon melyik lesz a XXX. Találkozó kulcsmondata?

Ma a Találkozó színpadán

Lendváról először, Zentáról és Kupuszináról sokadjára

Egy kortárs társulat által létrehozott szövegalapról rugaszkodunk el ma egyenesen I. Erzsébet angol királynő korába, majd onnan a vérbő 20. századba. Útlevelre, vízumra vagy időgépre továbbra sincs szükség, csak éles elmére, nyitott szívre, jól szellőző fülre, némi befogadókésztségre és puhácska farpofákra.

Magyar Nemzetiségi Művelődési
Intézet, Lendva

DiáXinpad

A színház nem csupán alkotási forma, hanem identitásalakító és -megőrző közösség számunkra. A szakma iránti alázat és egymás elfogadása, na meg a közös jól-lét, ami a hajtja a „motort”. Negyedik éve működünk Dobronakon. Jelenleg kilenc színjátszónk van. Ünnepeit bűnbakok vagy láthatatlan hősök... Valahol e kettő között mozgunk, felelősségteljesen.

A lendvai DiáXinpad bemutatja:

DiáXinpad: *A békéhez erő kell* (53')

Dráma

Rendező: Štampah Miha

Koreográfia: Solarič David, Nađ Évi

Dizájn: Solarič Doris

Szakmai segítség: Mess Attila

Szereplők:

Markovič Beno

Magyar Marcel

Horvat Martin

Grof Lana

Car Tilen

Ježovnik Rok

Smodiš Taja

Timar Olivia

Pavlič Erik

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Zentai Diákszínjátszó Kamra

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjátszói, akik a múlt évtől a Zentai Diákszínjátszó Kamra nevet viselik, évek óta aktív résztvevői a vajdasági amatőr színházi életnek, elhivatottan ápolva a magyar nyelvű színjátszás hagyományait. A csoportban lévő fiatalok nemcsak színészi képességeiket fejlesztik, hanem közösséget is építenek ott, ahol a művészet iránti szenvedélyük közös nevezőre talál.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

1996 - A *Cselédek* című előadás elnyerte a fődíjat (vendégszerepelhetett Zsámbékon).

1997 - Domány Zoltán lett a legjobb férfi epizód szereplő.

2000 - A zentai szintársulat és a csókaiak koprodukciója kiérdemelte a rendezői díjat.

2001 - Robert Bloch *Az Anya* című pszichológiai krimijének rendezéséért, az új kifejezési formák kereséséért Bambach Róbert-díjat kapott Lénárd Róbert.

2002 - *A Dagasztók* című vígjáték rendezéséért, az új kifejezési formákért Bambach Róbert-díjat nyert Lénárd Róbert.

2004 - Marivaux *A szerelem és a véletlen játéka* című vígjátékának előadásáért Pataki László-díjban részesült a csoport.

2005 - Friedrich Dürrenmatt *Pillanatkép egy bolygóról* című előadás kiérdemelte a Bambach Róbert-díjat és a legszebb színpadi beszéd díját.

2006 - Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai és meggyógyítása* című előadása nyerte el a Pataki László-díjat, valamint Mácsai Endre a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat.

2007 - Nyikolaj Vasziljevics Gogol *A revizor* című előadása Garay Béla-díjat érdemelt ki.

2009 - Kovács Ákos - Máriás Endre *Az éjjel menaszonyja* című előadásért Bambach Róbert-díjjal jutalmazták a csoportot, valamint Nagybali Tamara érdemelte ki a legszebb színpadi beszéd díját.

2011 - Presser Gábor, Sztevanovity Dusan és Horváth Péter *A padlás* című műve nyomán készült produkcióért, amelyet Mácsai Endre rendezett, Bambach Róbert-díjat érdemelt ki a társulat.

2012 - *A Valahol Európában* című musicalprodukcióban nyújtott alakításáért a legjobb női főszereplőnek járó díjat vette át Verebes Judit, Suhanc/Éva szerepéért, valamint a legszebb színpadi beszéd díját Bicskei Kata kapta.

2013 - Mácsai Endre rendezésében a *Sohaország* című előadást Pataki László-díjban részesítette a zsűri.

2014 - A Zentai Magyar Kamaraszínház két társulattal érkezett a Találkozóra, és a Bambach Róbert-díjat a legjobb

Dennis - Vijatov Mátyás
Nemes - Komarek Máté
Kar - Ivković Noémi, Ivković Viktória, Balázs Adél, Krizsán Fanni, Lovas Jázmin, Csanádi Petra

Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Kupuszina Sturcz József Színházi Csoport

A Sturcz József Színházi Csoport Kupuszinán működő amatőr színházi közösség, amely a helyi magyar kulturális élet fontos része. A csoport célja a magyar nyelvű színházi hagyományának

alternatív vagy új formákat kereső előadásért a Zentai Magyar Kamaraszínház Zsebtársulata kapta a *Föld nélkül* című előadásukért, amelyet Lőrinc Tímea rendezett. 2016 - A legjobb női mellékszereplőnek járó Magyar Piri-díjat Graca Beáta és Kiss Izabella *A bogósgyümölcs-kertész fia* című előadásban (rendező: Lőrinc Tímea) nyújtott alakításukért kapták.

2018 - A zsűri a legszebb színpadi beszédért Szántó Róbert-díjjal tüntette ki Dupák Fannit az *Óz, a nagy varázsló* című előadás Dorkajaként nyújtott alakításáért. Rendező: Dévai Zoltán és Virág György.

2022 - A lendületes színházi alkotómunkáért a zsűri díjat adományozott a Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínházi lelkes csapatának.

A Zentai Diákszínházi Kamra bemutatja:

William Shakespeare: *Ahogy tetszik (70')*

Vígjáték

Rendező: László Roland, Dévai Zoltán

Dramaturg: Berta Fanni

Zenei munkatársak: Stankov Kristina, Zsoldos Ervin, Virág György

Szereplők:

Elűzött herceg - Dudás Máté

Rosalinda - Lázár Flóra

Amiens - Ivković Noémi

Jaques - Széles Gergő Mátyás

Frida hercegnő - Boros Zsófia

Célia - Szloboda Anna

Le Beau - Vass Dorka

Charles - Radócki Márk

Borotva - Virág Zalán

Olivér - Kiskároly Gergely

Orlando - Matykó Ádám

Ádám - Nikolic Dávid

Corin - Kiskároly Gergely

Silvius - Komarek Máté

Phébe - Basarić Petra

Lidi - Borbély Hanga/Balog Virág Írisz

Vilmos - Vijatov Mátyás

ápolása, továbbá a közösségi értékek és a helyi kultúra megőrzése. Előadásaikkal rendszeresen részt vesznek kulturális rendezvényeken, fesztiválokon és színházi találkozók.

A társulat tagjai lelkes amatőr színjátszók, akik munkájukkal és tehetségükkel gazdagítják Kupuszina közösségi életét. Repertoárjukban gyakran szerepelnek vígjátékok, népszínművek és kortárs darabok, amelyek közel állnak a közönséghez. A csoport nemcsak szórakoztat, hanem hozzájárul a magyar nyelv és a hagyományok továbbadásához is a fiatalabb generációk számára.

A társulat eddigi díjai a Találkozózn:

1998 - A *Mágnás Miska* című előadás fődíjas lett (vendégszerepelt Zsámbékon), Molnár József a rendezésért Garay Béla-díjban részesült. A legjobb női epizódszereplő díját Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

1999 - Tersánszky Józsi Jenő *Kakuk Marci* című énekes vígjátékában nyújtott alakításáért a legjobb férfi epizódszereplő díját Péter István, a legjobb női epizódszereplő díját pedig Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

2000 - Szigligeti Ede *A cigány* című népszínművének előadásáért a csapat megkapta a közönségdíjat, valamint Péter István a legjobb férfi főszereplő díját.

2001 - Kálmán Imre *Csárdáskirálynő* című operettje Pataki László-díjat érdemelt ki a legjobb előadásért, valamint kivívta a közönségdíjat is. A legjobb férfi főszereplő díját Molnár Oszkár, míg a legjobb női főszereplőnek járó díjat Dienes Koleszár Valéria kapta. A legjobb férfi mellékszereplő Molnár József lett.

2003 - Görgy Gábor *Szexbogyó* című bohózatának színreviteléért Garay Béla-díjban részesült a csoport. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat Toldi István vitte haza.

2004 - A Huszka Jenő - Martos Ferenc szerzőpáros által írt *Gül Baba* című előadásért a társulat a közönségdíjat nyerte el.

2005 - Fazekas Mihály - Balogh István *Lúdas Matyi* című darabjában nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkárta illette meg.

2007 - A *Francia Szobalány* (Jacques Deval drámája) című előadásból Molnár Oszkár kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2008 - Brandon Thomas *Charley nénye* című előadása közönségdíjas lett. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkáré lett.

2010 - Móricz Zsigmond *Egérfogó* című előadásában nyújtott alakításáért Guzsvány Flóra kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2011 - Arthur Freed - Nacio Herb Brown *Ének az esőben* című előadásában nyújtott alakításáért a legjobb férfi mellékszereplő díját Guzsvány Attila érdemelte ki Cosmo szerepéért.

2012 - *A játék újra él!* című előadásáért a közönségdíjat vitte haza a csapat. Rendező: Molnár József.

2013 - *Az Én és a kisöcsém* című darabban nyújtott alakításáért, Kata szerepének megformálásáért Dienes Blanka vette át a legjobb női főszereplőnek járó díjat.

2014 - Molnár József rendezésében Kálmán Imre *Marica grófnő* című előadásáért Pataki László-díjban és közönségdíjban is részesült a csapat.

2016 - A Szilágyi László-díjat Molnár Oszkár nyerte a *Van, aki forrón szereti* című előadásban Dzseri szerepének megformálásáért, valamint hazavitték a közönségdíjat is.

2017 - A csoportot Pataki László-díjjal tüntette ki a zsűri a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, Gosszé Endre *Trezka* című darabjáért, amelyet Molnár József állított színpadra.

2018 - Pataki László-díjat érdemeltek ki a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért az *Egy bolond százat csinál* című előadásukért, amelyet Molnár József állított színpadra. A legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal Molnár Oszkárt tüntette ki a zsűri Suarez Rodrigo gróf és Dömötör, a főpincér szerepének bravúros megformálásáért, valamint a legjobb női mellékszereplőnek járó Magyar Piri-díjjal Kiss Katalinnak Zsanettet, a főlakáj szerepének megformálásáért.

2019 - Pataki László-díjat érdemeltek ki a legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, a *Tuladunai* című darabért, amelyet Molnár József állított színpadra, illetve Ferenczi Ibolya-díjat kapott Csernai Panna Évi szerepének megformálásáért.

2021 - A zsűri közösségteremtő tevékenységéért Garay Béla-díjjal tüntette ki a csoportot.

2022 - A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal Molnár Oszkárt tüntette ki a *Nyitott ablak* című vígjátékban nyújtott fergeteges alakításáért, Novotni, a rezervista szerepének megformálásáért. A közönségdíjat is kiérdemelte a társulat az előadás magával ragadó színpadra állításáért.

2023 - A zsűri Pataki László-díjat ítélte oda a legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, Szántó Armand - Szécsén Mihály *Paprikáscsirke* című darabjáért. Az előadás rendezője Molnár József.

2023 - A zsűri a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczi Ibolya-díjjal Dienes Koleszár Valériát tüntette ki Valéria szerepének megformálásáért a *Paprikáscsirke* című előadásban nyújtott kiváló alakításáért.

2024 - A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjat Kiss Gábornak adományozta a *Sárga csikó* című zenés népszínműben nyújtott alakításáért, Laci szerepének megformálásáért.

2024 - A zsűri rendezői különdíjat ítélte oda Molnár József rendezőnek.

2025 - A zsűri a legjobb férfi epizódszerepért járó Nagy István-díjat Buják Mihálynak ítélte oda Ray Cooney *A miniszter félrelép* című drámájában nyújtott kiváló alakításáért, a főpincér szerepének megformálásáért.

2025 - A zsűri a legjobb összjátékért járó díjat *A miniszter félrelép* című előadás megvalósításáért ítélte oda.

2025 - A közönségdíjat a kupuszina csoport vette át *A miniszter félrelép* című előadás színreviteléért.

2025 - A diákzsűri díját a kupuszina alakulat érdemelte ki.

2025 - Vendégszereplésre kiemelten érdemesült előadás büszke címét, a Magyar Nemzeti Tanács tájolási különdíját a Sturcz József Színjátszó Csoport vette át *A miniszter félrelép* című előadás színreviteléért.

A Sturcz József Színjátszó Csoport bemutatja:

Jean de Létra: *Kié a gyerek?* (120')

Rendező: Molnár József

Súgó: Kiss Katalin, Siplika Zsuzsanna

Ügyelő: Balog Valéria

Kulissza: Balog Tibor, Kiss Mihály, Turkálj József, Szilágyev Dániel, Magyar Péter, Balog Valéria, Kiss Katalin

Technika: Balog Tibor, Raics Dániel

Szereplők:

Augustin - Molnár Oszkár

Edmond - Balog Tibor

Jacques - Molnár Zsolt

Christiane - Fridrik Éva

Pauline néni - Dienes Koleszár Valéria

Henriette - Limburger Georgina

Lulu - Guzsvány Dóra

Pier Gambier - Nagy Valter

Jean, az inas - Domorád Vince

Az amatőr rendezővel dolgozó csapat munkája semmivel sem kisebb értékű

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja előadásának zsűrizése

Megérkezett Tóba. Rögtön jeleztem is nekik, hogy spionkodni fogok, hiszen a férjem, Virág György színművész mentorálta őket három alkalommal, s bizony megbízott, hogy az előadás végén okvetlenül hívjam fel, s meséljem el, milyen volt a darab fogadtatása. „Nevetett a közönség? - Nevetett. - Akkor megnyugodtam” - hangzott a párbeszéd.

És az is kiderült, hogy a programfüzetben jelzett ismeretlen szerző mégsem ismeretlen: *Az angol tolmács szöveget Bernard Tristan jegyzi.*

Az értékelés elején Körmöci Petronellától elhangzott: a társulat vidám előadással érkezett a szemlére. Gratulált a csapat minden tagjának, majd a rendezőhöz fordulva arra volt kíváncsi, miként találtak rá a darabra, és miért éppen erre esett a választásuk. A válaszból kiderült, hogy a művel már jó néhány évvel ezelőtt találkoztak: emlékeik szerint a kiskindaiak játszották tizenéve a Találkozó, és ez az élmény később is megmaradt bennük. A rendező, a csapat motorja **Lackó Farkas Erzsébet** arról is beszélt, hogy a társulat mindig a rendelkezésre álló emberekhez igazítja a darabválasztást. Azt nézik meg, hányan tudnak szerepet vállalni, és ehhez keresnek megfelelő anyagot. Mint elhangzott, a színpadon látható szereplők mellett még többen tartoznak az aktív csapathoz, ám nem mindenki tud minden alkalommal részt venni a próbafolyamatokban. Külön dicséretet kapott a társulat összetétele is: örömmel állapították meg, hogy a csapatban a fiatalabbak és az idősebbek egyaránt jelen vannak, vagyis az utánpótlás is biztosított. A rendező ehhez hozzátette, hogy három éve külön diákszínjátszó csoportjuk is működik, amely tulajdonképpen a felnőtt társulat utánpótlásbázisának tekinthető, a szállodai alkalmazottat játszó **Aranyos Martin** például közülük került át a felnőttekhez.

A FRANCIA ZENEI HANGULAT ÉS A DÍSZLET EGYSZERŰSÉGE

Nella az előadás zenei világát emelte ki kezdésként: a választott zene szerint azonnal kijelöli a párizsi környezetet, és időben is elhelyezi a történetet. Értékesnek tartotta, hogy

ez a zenei világ nem jön vissza úton útfélen, de a legvégén mégis, ami keretet ad. A díszlet egyszerűségét is éretnykné látta: szerinte nincs szükség több vagy nagyobb díszletre, mert amit a tér nem mond ki, azt a zene már az elején megadja, s annak ellenére, hogy a színpadkép látványa egyszerű, nagyon egységes. A darabban szereplő kellékeknek és díszletelemeknek funkciója van.

Oláh Tamás ehhez kapcsolódóan elmondta, hogy nagyon szerette azt a hosszabban kftartott zenei indítást, amely alatt a nézőnek van ideje végignézni a teret, elolvasni a hátul kifüggesztett menetrendet, és fokozatosan belépni az előadás világába. Különösen tetszett neki, ahogyan a Portásnő (**Tóth Anna**) ebben a csendes, zene alatti szakaszban „belakta” a teret: mindent leporolt, helyreigazított, rendezkedett. Így készítette elő az előttünk álló színpadi örületet. Úgy vélte, ebből a részből akár többet is szívesen nézett volna még, mert izgalmasan alapozza meg a játék világát. A díszlettel és a kellékekkel kapcsolatban az is egybehangzóan elhangzott a zsűritől, hogy Hogson (**ifj. Detki Antal**) kalapját szürke szígszalaggal tették szürkévé, ami nem volt túl jó megoldás. Ha nem találtak megfelelő szürke kalapot, ilyenkor jobb, ha a szöveget változtatják meg - inkább mondják a kalap színével megegyezően barnának. Erre Erzsí válasza viccesen az volt, hogy próbálták, és hiába mondták háromszor barnának, negyedszerre akkor is szürke maradt: ami már rögzült, az rögzült, így maradt a szígszalagos megoldás.

SZEREPEK ÉS SZEREPLŐK

Nella ugyancsak pozitívumként említette a Portásnő (Tóth Anna) rítmusát, lassú mozgását. Kifejezetten tetszett neki az a rendezői-színészi megoldás, ahogyan ez a karakter már a kezdet kezdetén, a zene alatt belakta a színpadot, és a maga akkurátus, lassú, mégsem túlzó, nem karikírozott mozgásával mintegy továbbvitte az indító zene világát. Úgy fogalmazott: „ő egy pontos,

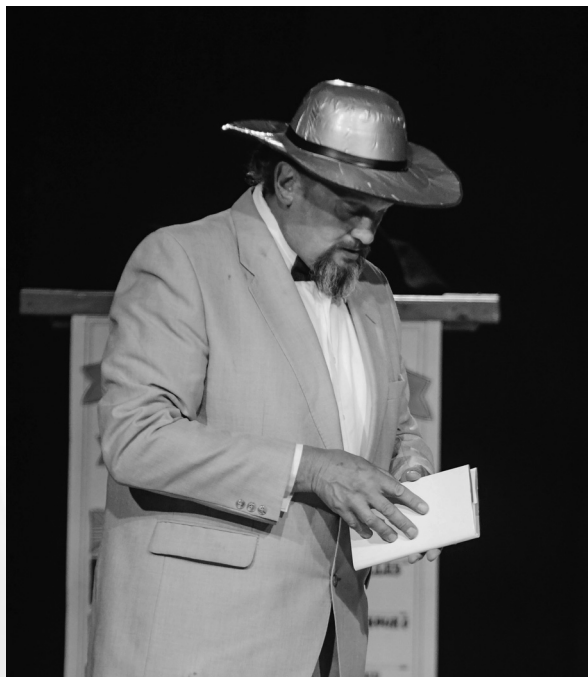
de szögletes asszony, aki ezzel a tempóval fogja leélni az életét” – és ez a pontosság, ez a következetesen végigvitt tempó, lassú mozgás akárhányszor megismétlődik az előadás során, visszahozta benne az első zenei benyomást. Ez erősen hozzátartozott az előadás párizsi háttérének megteremtéséhez. **László Sándor** hozzátette, hogy különösen nagy teljesítménynek tartja, hogy a színész ezt a lassított tempót végig meg tudta tartani:

„VÉGIG AZON TÖRTEM A FEJEMET, HOGY EZ EGY LEHETETLEN KÜLDETÉS. AZT NÉZTEM, MIKOR FOGSZ FELGYORSULNI.”

A szerep belső önuralma, az ismétlődő mozdulatok pontossága, a telefonhoz való mindig azonos tempójú odalépés olyan fokú fegyelmet kíván, amely szerinte még egy hivatásos színésznek is komoly kihívás lenne. Anna erre röviden reagált is: estéről estére megküzdött ezzel a próbafolyamat alatt. Erzszi pedig megjegyezte, hogy az életben pont ennek az ellentéte Anna habitusa. Oláh Tamás ezzel kapcsolatban így fogalmazott: „Már az első nagy megirמודásnál megértjük, hogy ez lesz a vicc, és tényleg vicces”. Hozzátette: a Portásnő lassúsága zseniális, ugyanakkor a többi szereplő esetében sokszor éreztük azt, hogy hozzálassultak, s így egytempójú lett. Ez néha monotonítást okozott, viszont ún. olaszos, Mickey Mouse-próbákkal – a technika arról szól, hogy a szöveget nagyon gyors tempóban, szinte ledarálva mondják végig játék, érzelem, mozgás nélkül, a cél ilyenkor a szövegbiztonság, ritmus automatizálása – könnyen orvosolható.

Nella további problémát is felvetett: a szállodai alkalmazott (**Aranyos Martin**) folyamatosan eszik valamit a színpadon, de nem derül ki, mit, miért, és ennek a gesztusnak mi a funkciója. Mivel ez a motívum többször visszatér, a néző óhatatlanul arra számít, hogy lesz vele valamilyen későbbi fordulat vagy jelentés, ám végül nem történik semmi. Nella szerint érdemes volna ennek a szálnak valamilyen elejét és végét adni, hogy ne maradjon befejezetlen jelzésként a színpadon.

A Tolmács (**Szántó Tivadar**) szerepéhez kapcsolódva elhangzott az is, hogy mivel ez a figura nagyon sokszor közvetlenül a közönséghez beszél, érdemes lenne ezt még következetesebben használni. Amikor a tolmács nekünk beszél, akkor a színpadi idő bizonyos értelemben megáll, és nem baj, ha ez a megszólalás hangsúlyosan kifelé szól. Sőt, akkor sem volna probléma, ha a hátrafelé, vagy az önmagának mondott részek is kifelé, a közönségnek szólnának, hiszen ettől tisztábbá válna a játékhelyzet: a többiek „nem hallják”, amit mi hallunk. Ez a szétválasztás nemhogy zavarná, inkább segítené a figura működését. Ezzel László Sándor is teljesen egyetértett a későbbiek során, s kiemelte, így cinkossá teszi a nézőt. Szerinte ha a párbeszéd közben, mintegy felütésként kinézne, és úgy mondaná, ezeket a szövegeket, még erősebb hatást érne el. Tamás azt is megjegyezte, hogy Tivadar játéka néha belassul, darabossá válik, pedig akkor működik igazán jól, ha ezeket a részeket tempósan, gördülékenyen le tudja pörgetni. László Sándor tanár úr tréfásan hozzátette, hogy amikor a színész a sűgöt kereste, majd megtalálta, utána rögtön jobb lett a tempója.

A Tolmács esetében továbbá egyik zsűritag sem tudta teljesen értelmezni, mi indokolja a kétszer is megjelenő, rajzfilmesen stilizált járást. Nella ehhez kapcsolódóan elmondta, hogy szerinte az előadás többi alakítása alapvetően realista és természetes játékmódot követ, ez a mozgásnyelv idegen volt, amely nem illeszkedik az előadás többi részéhez. László Sándor pedig így fogalmazott: maga az alakítás önmagában annyira erős és komikus, hogy nincs szüksége külön „rásegítésre”.

TIVADAR ELEVE OLYAN MAGABIZTOSSÁGGAL VAN JELEN A SZÍNPADON, HOGY MÁR A BELÉPÉSE ÖNMAGÁBAN MŰKÖDIK, A KÖZÖNSÉG REAGÁL RÁ.

Ebből következően a túljátszott mozgás inkább fölösleges plusz, mint valódi hozzáadott érték. Azt is megjegyezte tréfásan, hogy néha inkább az látszott, a színész éppen a sűgöt keresi a tekintetével, nem pedig valamilyen tudatos játékelemet visz végig.

FÓKUSZBAN A NYELV ÉS A BESZÉD

Az idegen nyelv használata szintén kérdésként merült fel. Hogson, Betty apja (ifj. Detki Antal) a szöveg szerint angol anyanyelvű. Ugyanakkor az anyanyelvre jellemző tempó és feszesség nem volt meg, töredezett volt a ritmusa. Ez nyilván nagyon nehéz, ha színész nem beszéli egyébként jól az adott nyelvet, de begyakorolható. Nella felidézett egy pillanatot, amikor valamelyik szereplő egyszer csak hangsúlyosan kezdett el „franciául” beszélni, mintha attól várná a megértést, hogy emeli a hangerőt. Ez önmagában nagyon ismerős és komikus emberi reakció, ezért a hozzászóló egy pillanatra azt hitte, hogy ebből tudatos játék bontakozik majd ki – ám végül nem lett belőle további színpadi helyzet. Pedig szerinte akár a humor egyik forrása is lehetne.

A nyelv szintjén a darab egyik szituációjával kapcsolatban, ahol szinte mindenki színen van, szintén felmerült egy dra-

maturgiai kérdés. Amikor a fiatal pár, az apa és a Tolmács egyidejűleg vannak jelen, a nézőben óhatatlanul felmerül: miért nem próbálja meg a fiatal pár tagjai közül valaki egy-

szerűen tisztázni a helyzetet, hiszen ők ketten értik és beszélnek mindkét nyelvet? Nella szerint ennek valamilyen színpadi indoka kell hogy legyen, mert jelenlegi formájában bizonytalan marad, hogy mi akadályozza a megszólalást. Erzsi erre reagálva jelezte, hogy nem tudja biztosan, de megeshet, hogy a szöveg húzott változatával dolgoztak, és elképzelhető, hogy bizonyos, eredetileg meglévő mondatok estek ki a rövidítés során. Nella erre rögtön gyakorlati megoldást is javasolt: akár egy rendőri közbeszólással is el lehet fedni ezt a dramaturgiai hiányt. Ha például a rendőr rögtön rászól arra, aki meg akar szólalni, akkor máris indokolt lenne a hallgatás. László Sándor a későbbiekben megjegyezte az angol nyelven elhangzó szövegekkel kapcsolatban, hogy bizonyos pontokon talán a nézőket is meg kellene segíteni. Példaként azt a jelenetet hozta fel, amikor az apa arról beszél angol nyelven, hogy a „második lányom” szökött meg otthonról - de van még neki három-négy. Szerinte ez nem biztos, hogy minden néző számára azonnal világos, és talán érdemes lenne valamiképpen - magyarul - egyértelműsíteni a helyzetet, hiszen az újabb humorforrás lehet, hogy ha a közönség megérti, hogy ez az alak valószínűleg mást se csinál, minthogy fogdossa össze a lányait.

A zsűrizés végén párbeszéd alakult ki a csoport és Tamás között:

„NEM TUDOM, MENNYIRE BESZÉLTEK ANGOLUL.”

A csapat nevetve, kórusban válaszolt:

„SEMENNYIRE.”

Erzsi hozzátette, hogy ha Anti nem vállalta volna, akkor senki sem.

EZ EGY BECSÜLENDŐ SZÍNÉSZI VÁLLALÁS.

A TÉR

László Sándor kiemelte azokat a jeleneteket, amikor mindenki a színpadon van: a fiatal szereplők bizonyos pontokon gyakorlatilag nem látszanak rendesen, a nézőtér egy része alig látja a figurákat, holott éppen ekkor dől el az ő sorsuk is. A javaslat szerint érdemes volna a csoportos jeleneteket úgy rendezni, hogy a tér jobban „szétterüljön”, és senki ne vesszen el a tömegben.

Oláh Tamás is hozzátette a véleményét a térszervezéshez: azt nem tudja, otthon mekkora térben játszik a társulat, de ezen a színpadon úgy érezte, hogy a recepció pult túl ságosan hátra került. Emiatt az előadás jelentős része a

színpad közepére, sőt kissé hátra szorult, és még az első sorból is távolinak hatott. A proszcéniumra kirohanó megoldások jók, de túl kevés van belőlük ahhoz, hogy valóban előrehozzák az energiát. Ráadásul sokszor előfordul, hogy a szereplők hátrafelé játszanak, háttal vagy félprofilból beszélnek, így az arcjáték is elveszik.

NÉHÁNY MEGERŐSÍTŐ GONDOLAT

Nella hangsúlyozta: még nem látta korábban ezt a társulatot színpadon, és kifejezetten örült ennek az

előadásnak, amelyből szerinte világosan látszott az az út, amelyen érdemes tovább haladni.

Erzsi az értékelés során beszélt a társulat munkamódszérééről. Elmondta, hogy korábban több éven át egy tapasztalt kikindai amatőr rendező foglalkozott velük, később azonban arra jutottak, hogy számukra mégis az a legtermészetesebb, ha a saját belső embereik viszik előre a munkát. Minden évben élnek a VMMI és a VMMSZ szakmai mentorprogramjával. Az elmúlt években több alkalommal kaptak külső segítséget az előadások csiszolásához, és ezúttal is éltek ezzel a lehetőséggel. A mostani munkában különösen a Portás és a Tolmács figurájának pontosítása kapott külső szakmai támogatást.

ERZSI ELMONDTA, HOGY NEM KÖNNYŰ AMATŐRKÉNT RENDEZNI, ÉS AZT IS VILÁGOSAN LÁTJA, HOGY EGY PROFIHOZ MENNYIRE MÁSKÉNT ÁLL A CSAPAT, MENNYIRE MÁSKÉNT REAGÁLNAK RÁ.

Nella ehhez kapcsolódva fontos elvi megjegyzést tett: szerinte az amatőr színjátszásban az amatőr rendező legalább olyan fontos, mint maga a színjátszó csoport. Bár sok társulat hív hivatásos rendezőt, az amatőr mozgalom lényegéhez hozzátartozik, hogy a saját közegéből nőjön ki a rendezői munka is. Vagyis nem baj, ha egy előadás nem „külső kézből” készül, hanem a társulat belső energiájából és tagjainak felelősségvállalásából jön létre.

Ehhez a gondolathoz kapcsolódva László Sándor is egyértelművé tette: semmiképpen nincs szükség magyarázkodásra amiatt, hogy a csapatnak nincs profi rendezője. Mint mondta, ő maga is sokszor elbizonytalanodik abban,

VAJON JÓT TESZNEK-E AZ AMATŐR MOZGALOMNAK A HIVATÁSOS SZAKEMBEREK, AMIKOR ELŐADÁSOKAT RENDEZNEK NEKIK.

Sándor kifejezetten szereti, amikor egy produkció tisztán amatőr módon születik meg. A segítségkérés természetes és fontos, de ettől még egy amatőr rendezővel dolgozó csapat munkája semmivel sem kevesebb.

Virág Kiss Anita

Kiegyensúlyozott összmunka, egyenletes színvonal

A Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színház Grundjának *Én nem olyan nő vagyok* című előadásának zsűrizése, Mezei Zoltán rendezésében

A fesztivál hetedik napján különösen izgalmas volt egymás mellett látni két, működésében és esztétikájában is markánsan eltérő előadást. A tóbai Petőfi Sándor MME színház csoportja teljes mértékben amatőr keretek között alkot: előadásaikat saját maguk rendezik, látványvilágukat pedig az „amit otthon találnak” elve mentén teremtik meg. Ennek totális ellentétpárja a palicsi társulat amely működésében már-már hivatásos struktúrát idéz: saját játszóhellyel és szakmabeli vezetővel, Kalmár Zsuzsa és Mezei Zoltán személyében. Milyen szép, hogy mindkét csapatnak helye van a Találkózón. A két előadás egymás mellé helyezése nemcsak kontrasztot teremtett, hanem rámutatott a fesztivál valódi értékére is: a különböző alkotói utak, az eltérő körülmények és színházi nyelvek egyaránt érvényesen tudnak megszólalni.

László Sándor értékelése indítja a megbeszélést. Az előadást összességében magas színvonalúnak és kiegyensúlyozottnak látta. Kiemelte, hogy egy ekkora létszámú társulat esetében ritka az ilyen egyenletes teljesítmény: gyenge pontot nem talált, még nagyítóval sem.

A CSAPAT ÖSSZESZOKOTTSÁGA VÉGIG ÉRZÉKELHETŐ VOLT,

ami jelentősen hozzájárult a produkció minőségéhez. Az előadás folyamatosan fenntartotta a figyelmét, élményszerű maradt, és érzelmileg is hatott: szórakoztatott, ugyanakkor gondolatébresztőnek bizonyult. *„Ritkán fordul elő velem, hogy jó élménnyel megyek ki a színházból, ma ez a második ilyen élményem. Emberi történettel szeretek találkozni, szórakozni, esetleg elgondolkodni.”* Kritikai észrevételként fogalmazta meg, hogy bár a kellékek, amelyek sperlemezből készültek, nagyon tetszettek neki, a díszletelemek úgyszintén, mégis javasolja egyszerűsíteni azokat, hogy csökkentsék a pakolással járó pluszfeladatokat.

teni azokat, hogy csökkentsék a pakolással járó pluszfeladatokat.

Oláh Tamás második felszólalóként szintén az egységes csapatmunkát emelte ki, illetve, hogy az előadás lendülete egyszer sem törik meg, noha egy két és fél órás előadásról van szó. Vizuálisan esztétikusnak találta a produkciót, és úgy vélte, a választott színházi nyelv jól illeszkedik az anyaghoz.

A JÁTÉKOSSÁGOT KÜLÖN ERÉNYKÉNT EMELTE KI, AMELY HELYENKÉNT RAJZ-FILMSZERŰVÉ VÁLIK, UGYANAKKOR NEM ESZI MEG A TARTALMI MÉLYSÉGET.

Fejlesztendő területként a beszed érthetőségét jelölte meg.

HIÁBA PASSZOL A DALSZÖVEG AZ ADOTT JELENETHEZ, MÁSKULTURÁLIS TARTALMAT HORDOZ, MÁSVILÁGOT MUTAT, MINT AZ ELŐADÁS VILÁGA.

Körmöci Petronella az előadás energiáját emelte ki: a színpadról áradó intenzitás végig fenntartotta a figyelmet, fáradtság nem volt érzékelhető a játékok részéről. Pozitívként értékelte, hogy minden szereplő kapott egyéni, emlékezetes pillanatot, ami a rendező tudatos munkáját dicséri. A szereposztást jól eltalálták, a színészek terhelése arányos. A dalbetétek élő

Az előadás kezdettől fogva erős ritmust diktál, amelyet a beszédtempó nem minden esetben tud követni, ez pedig a szövegérthetőség rovására megy. Bár azt is hozzáfűzte, hogy szereti érteni a szöveget, de jobban értékeli, ha az előadás húzza magával a nézőt, ami ebben az esetben maradéktalanul megtörtént. Specc Kolombó (Kéri Sándor Botond alakításában - a szerk.) leckéztetésének jeleneténél a gesztusok ismétlése ugyanarra az adott zenére leállítja a tempót. Nem biztos, hogy a gesztust mindig el kell végezni, lehet, hogy elég csak ugyanazt a hangeffektust beadni, mert a néző érteni fogja úgy is. Szintén kérdés számára az előadásban használt 80-90-es évek magyar slágerei. Ez egy amerikai történet, viszont a zenei betétekhez egy teljes generáció kötődik érzelmileg, saját tapasztalatokkal és emlékekkel, amely szerinte kulturálisan eltér az előadás közegétől, és kizökkenheti a nézőt.

ráénekléssel kerültek feldolgozásra. Javasolja, hogy a társulat nyugodtan próbálkozhat azzal, hogy élőben énekelnek, ami új kihívás lehetne a számukra. Ennek technikai akadályai vannak - szúrta közbe Mezei Zoltán. A zsűritag külön méltatta Mezei Gergely teljesítményét Kis Napóleon szerepében: jelenléte erős, belső szabadság jellemzi, tisztán és értelmesen beszél, színpadi jelenléte kiemelkedő, figyelemvonzó, bár még csak tíz év körüli.

Az előadás szakmailag erős, jól működő csapatmunkára épülő produkció, amely vizuálisan és dramaturgiaiilag is koherens, jelentős energiával és nézői hatással. A főbb fejlesztési pontok a tempó és szövegérthetőség egyensúlyának finomítása, bizonyos formai elemek újragondolása, de ezek csak apróságok, összességében kítűnő előadást láthattunk.

Nagy Karina

Holnap a Találkozó színpadán

Gyereknapp a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesületben

A versenyprogram véget ért, de az idei Találkozó még korántsem ért véget. Szombaton a legkisebbeknek kedvez a program: drámapedagógiai foglalkozás, a képzőművészeti és irodalmi pályázat díjátadója, és még bábelőadás is lesz. Ha gyerek lennék (ha mélyen magamba tekintek, az is vagyok), már csak egy nagyobb adag fagy kellene, hogy teljes legyen a boldogság.

Április 18., szombat
10:00

Interaktív színházi játék Blazsanyik Zsakinával

A foglalkozás drámapedagógiai alapokra épülő, interaktív színházi alkalom, amely Jonathan Neelands *A patikárius* című színházi játékára épül. A gyerekek játékos formában kapcsolódnak be egy közösen létrehozott történetbe. Nemcsak nézők, hanem az események alakítói is: szerepbe lépnek, közösen gondolkodnak, és döntéseikkel formálják a történet alakulását. A játék során egy erkölcsi dilemmával találkoznak, amelyben közösen keresnek megoldásokat.

A dramaturgus, mozgásos és improvizációs gyakorlatok segítik az önkifejezést, fejlesztik a kreativitást, valamint erősítik az együttműködési és kommunikációs készségeket.

15:00

Irodalmi és képzőművészeti pályázat díjátadója

15:30

A Békéscsabai Napsugár Bábszínház bemutatja:

Derülj, derülj asztalkám! (60')

Bohóc, báb, játék

Dramaturg, rendező: Szabó Attila

Látvány: Lenkefi Réka

Zene: Lovas Gábor

Játssza: Biró Gyula

Az előadásról: Csibuki felnőtt korára is olyan maradt, mint egy gyermek: kíváncsi, naiv és hatalmas ábrándokért lelkesedő. Most éppen elhatározta, hogy felfedezi a Nyugati-sarkot. Fogja hát a térképet, hátizsákot ragad, és útnak indul. Jaj, természetesen egy pokrócot is vinni kell. És egy kisasztalra is szükség lesz. És váltóruha, fogkefe. És még temérdek holmi a túlélőkészlethez. De ami a legfontosabb: örök társa, Bigyu, a plüsskutya is a zsebébe kerül. Csibuki rendíthetetlenül halad egészen addig, míg meg nem éhez. Hiába, egy világhódító felfedezőnek is ennie kell. Megteríti hát a kisasztalát, és akkor... De ezt majd ő elmeséli.

Vasárnap a Találkozó színpadán

Díjzón és gálaműsor - vége a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXX. Találkozásának Színjátszó Találkozónk díjkiosztó ünnepséggel és a Zentai Magyar Kamaraszínház vendégjátékával zárul - a *Don Juan* című előadást tekintheti meg a nagyerdemű.

Április 19., vasárnap, 18:00

Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor

Átadásra kerül a 2026-os Találkozó két fődíja:

- a Pataki László-díj a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és
- a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív / új formákat kereső előadásért.

További díjak: Garay Béla-díj a közösségteremtő tevékenységért • Faragó Árpád-díj a közösségmegtartó tevékenységért • Szilágyi László-díj a legjobb férfi főszereplőnek • Ferenczy Ibolya-díj a legjobb női főszereplőnek • Nagy István-díj a legjobb férfi mellékszereplőnek/epizodistának • Magyar Piri-díj a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának • Szántó Róbert-díj a legjobb színpadi beszédért • Közönségdíj • különdíjak.

A 2026-os Találkozó zsűrije:

László Sándor színész, rendező, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára

Körmöci Petronella, a Szabadkai Népszínház magyar társulatának színésze

Dr. Oláh Tamás teatrológus, dramaturg, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára

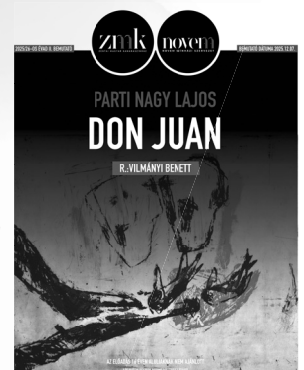
Április 19., vasárnap, 19:00

A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ VENDÉGJÁTÉKA Molière - Parti Nagy Lajos: *Don Juan* (120')

Rendező: Vilmányi Benett Gábor

Az előadásról: „Nagyságod fényes elme és prima szónok. De mondja, tetszik-e félni az ég haragjától? Avagy kegyed nem fél? A pokol tüzét se féli az uraság? És hogy tetszik lenni az ördöggel? Még én is tudom, egy együgyű szolgáló, hogy e földi világ meg nagyon teremtve. És ami teremtve van, annak engedelmet, Teremtője is van. Igenis, hogy vannak bizonyos regulák, amit mindenkinek, akár istenfélő, akár féledetlen, s meg van átkodva a nagy jódoigában, be muszáj tartani. Rosszul mondom, uram? Ki tetszik nevetni? Hogyan vitatkozzak, ha nem vitatkozik velem a nagyságod? Tessék megcáfolni. Érvre érv, nemánhogy húzni be a csőbe.” (Parti Nagy Lajos)

16 éven aluliaknak nem ajánlott

„Amatőr színészeknek lenni azt jelenti, hogy annak él az ember, nem abból él”

In memoriam Lepár Ferenc

Nem beszélhetünk a nagykikindai színjátszásról anélkül, hogy fel ne merüljön Lepár Ferenc neve, aki egyebek mellett *Bernarda Alba háza*, a *Tóték*, a *Gyászoló család*, a *Karnyóné* és a *Gólya* című előadásokat is rendezte. Színművészként ifj. Szabó Istvánnal és Vajda Tiborral is dolgozott együtt. A Találkozóról számos színészi és szép beszédért járó díjjal tért haza. Élete és munkássága előtt az alábbi, vele készült interjúval tisztelgünk.

Műkedvelők

Már az egész fára vigyázunk

Harminc év a színpadon – Látogatóban Lepár Ferencnél, a kikindai Egység Magyar Művelődési Egyesület rendezőjénél, vezető színészenél

Meghalni a színházért? Nem, azt nem szabad. Élni a színházért? Igen – mondja Lepár Ferenc.

Ötvenkét éves a kikindai Egység Magyar Művelődési Egyesület: több mint fél évszázada gyakorolják itt, ebben a bánsági, nagyon barátságos hangulatú városban a magyarság művelődési életét. És 1950-ben született Lepár Ferenc, mindenki Ferije, Ferikéje, Fercsikéje, aki egy életre ideláncolta magát, még 1966 őszén, amikor először tette be a lábát az Otthonba. Kapcsolata a színházzal, színjátszással azóta a legintimébb, de ahhoz is volt mindig ereje, bátorsága, hogy farkasszemet nézzen a színházkultúra makacs tagadóival. Sohasem támogett, mint valami szomjas vándor a Szaharában: tudta, mit akar, azt miért akarja, és hogy kivel/kikkel akarja szerény, néha merészebb álmát valóra váltani. A csönd az, ami az ő számára elviselhetetlen. Az ő élményvilágában a falusi pormocskokban is sok gyerek játszik, s ha újra arra téved gondolatban, tudja: ez is Színháznak, Játéknak kínálkozik.

* **Harminc esztendő a színpadon...**

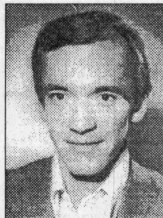
– Istenem – sóhajt föl Lepár Feri beszélgetésünk legelején –, milyen nagy egyéniségek mentek el mellőlünk! De én most is úgy látom őket, mintha pár pillanattal ezelőtt még itt lettek volna körülünkben, a színpad környékén: Moldvay Endre, Hinsits József és a többiek...

A színházról én rengeteget tanultam – folytatja beszélgetőtársunk. – A színházban tapasztaltam, hogy mindennek, minden bűntudarabnak, néha még a függönynek is lelke van. Ez a fölfedezés indított útra, ez adott nekem útmutatást színházi világom kialakításában, megformálásában. Szóval: benne voltam a színházban, és benne is vagyok – nyakig. Lábujihegyen jártam a széksorok között, amikor a függöny mögött kopácsolt a műszak. Ó, hát ott történik valami: a CSODA születik meg, nem?!

* **Bizonyára már gyermekkorodban részese akartál lenni ennek a „csodának”...**

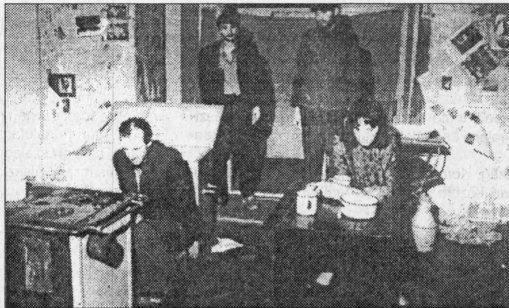
– Természetesen. Szerencsés csillagzat alatt szülehettem, mert az Egységet már akkor, amikor én diák voltam, legenda övezte. Mércé volt, amit megközelíteni áhitott a törekvő ifjak nemzedéke. Úgy tűnt – talán nem tévedek, talán helyes az észrevételem –, hogy Moldvay Endréék már-már kegyetlen művészi szigorra csak a tökéletesnek kegyelmezett. Így aztán rossz, alacsony színvonalú előadás minálunk nemigen szülehetett. A „halhatatlansághoz” – ha van ilyen – bizonyára elég volt Albee Nem

félünk a farkastól című drámájának a bemutatása, Tennessee Williams *Üvegfigurájkjának* a színrevitele, Steinbeck *Egerek és emberek* című munkája, azután Schwajda Himnusza, Németh László *Erzsébet napja*, az *Antigoné*, a *Szál a kakukk fészkére*, a *Nóra*, a *Zsuzsi*, a *Duna-kanyar*, a *Don Quijote*, a *Fehér éjszakák*, a *Bodnárné*, a gyermekelőadások, a *Gólya* című vigjáték, számtalan reppizzel, mindenütt telt házzal. És el ne felejtsem Shaw *Pygmalionját* és Lorcától a *Bernarda Alba házát*. A többi már ráadás. Nemes örökség az utódoknak, hogy legyen mihez mérniük magukat.

LEPÁR FERENC

Én először a tánc-csoportba léptem be, de aztán szerepet kaptam *A régi szerető* című népszínműben. Igaz ugyan, hogy három műszakban dolgoztam a Toza Markovics Épületanyaggyárban, mégis minden este megjelentem a próbán. Irodalmi

JELENET SCHWAJDA GYÖRGY KIKINDAI HIMNUSZ-ÁBÓL (1987)

műsorokat szerkesztettem és vezettem, sokat szavaltam. Látna nagy-nagy igyekezetemet, Pásztor Vera magyartanárnő rá akart venni, hogy fölveteljek az úvidéki vagy a budapesti művészeti akadémián. De ehhez a vizsgázatáshoz már nem volt kedvem. Látván most hivatásos színházaink sanyarú sorsát, az az érzésem, hogy nem alaptalanul ódzkodtam. Színházi életünk siralomházába kényszerült!

Hiú, beképzelt és öntelt sohasem voltam, elfogadtam minden munkafeladatot, még diszlektikéket is tervezek. Tudom, a színházi alkotó néha elviselhetetlen a környezete számára, mert a legbensőbb emberi titkokat is föltárja a színpadon. Kibeszéli a családi intimitásukat, ha a „stílus”, a cselekmény vagy a darab ritmusa megköveteli.

* **Kiktől volt alkalmad tanulni?**

– Tehetséges rendezőkkel dolgoztam: ifj. Szabó Istvánnal, aki igazi úriemberként bánt az amatőrökkel. Aztán Vajda Tiborral, s különösképpen sokat foglalkoztatott Kovács Frigyes. Tőlük tudtam meg, hogy az is bolond (egy kicsit), aki színházi poéta lesz itt, minálunk, ahol ostoba firkaások méregbe áztatott tollal írnak (végjételetet a munkánkról. De hát: itt a taps, a kikindai magyarok tapsa és szívmelleg köszöntése az utcán, „jó napot”-ja és „jó estét”-je. Hol van az örökérvényű színházművészet? A színpadon és a nézőtéren, ahol mindennap megtörténhet az a már említett csoda. A játék csodája, amelyet a színészek játszanak a nézőkkel – teljes egyetértésben. Ezért maradtam, ezért léptem teljes munkaviszonyba az egyesületben. Először magamat akartam megmutatni, azt, hogy mire vagyok képes, aztán az Egységet. Most már szörnyen boldogtalan lennék, ha elvinnék tőlünk a színházunkat. Most már muszáj a magyarságnak életben tartania a színházat: akár bohózzal, s ha kell, népszínművel és Lorca-dramával, a *Bernarda Alba házával*.

* **Díjaid is vannak. A legjobb férfiszerepért, a legszebb színpadi beszédért, a legközönségdíj, valamint Szerbia Közművelődési Közösségének az Aranyjelvénye, a Kultúra Szikrái stb.**

– Ami volt, az már kevésbé érdekel. A legendát elkönyvelik. A jelen sokkal izgalmasabb. Szeretném újból színpadra állítani például Karinthy *Duna-kanyar* című művét és a *Bernarda Alba házát*. Tudja, szerintem a múltban van mindig valami

képtelen, amit megszerpítenek. A jelen itt sistereg körülöttünk. Igen, volt és van itt gyökere a színjátszásnak, erős gyökere kibátyozhatatlan, de most már a fára kell többet gondolkodni, a lombkoronára.

* **Mit szeretnél a legjobban?**

– Szeretném, ha úgy hívnának, mint azt, akit éppen játszik: Kreonnak, Lennynek, Tomnak... És szeretnék mindig telt ház előtt játszani. Kosztolányi Dezső írta naplójában, hogy azokat a darabokat tartja becsben, amelyek a népeletet tükrözik, a népet, amelyet nagyon szeretett. Én is minden ideg-izálammal, szívemmel-helkermel vonzódom a népemhez, és tudom, hogy mi a feladatom, a feladatunk: jót és jól játszani a színpadon, nem pedig azt, hogy megválsam az ország kulturális életét...

BARÁCIUS Zoltán

„Vigyázzatok, gyerekek... a néző mindent lát”

Megemlékezés Lepár Ferencről

Így túl a hetvenen - fogalmaz Kovács Frigyes - az ember egyre gyakrabban találkozik az elmúlással. Barátok, kollégák, ismerősök halálhíre megrendíti, gyászba borítja. De vannak pillanatok, amikor ez a veszteség többé válik pusztá hiánynál. Amikor az ember úgy érzi: nem csupán elveszített valakit, hanem az életéből törött le egy darab.

Lepár Ferenc halála ilyen veszteség.

Több volt mint barát, több volt mint kolléga

„Nem csak a barátom volt, nem csak a kollégám... annál több” - írja Kovács Frigyes. Ez a „több” nehezen megfogalmazható, mégis minden megszólaló szavaiból kirajzolódik.

Egy megszállott munkása volt a színjátszásnak. Egy olyan ember, aki nem ismert kompromisszumot, ha a színházról volt szó. Egy „kubikos napszámosa” ennek a világnak, aki a legnehezebb körülmények között is dolgozott, játszott, épített.

És közben nevetett.

Nevetés a hideg próbatereiben

A nyolcvanas évek egyik jelenete szinte filmszerűen él tovább azokban, akik ott voltak.

Hideg tél. Befagyott víz egy kelléklavórban. Schwajda Himnuszát próbálják. Feri szerepe szerint bele kell nyúlania a jeges vízbe.

Feltöri a jeget.

Nevet.

A rendező rászól: ne neved!

A következő pillanatban mindketten nevetnek.

„Kiröhögtek magunkat... pedig sírni lett volna jó.”

Ez a jelenet tökéletesen összefoglalja őt: a fájdalom és a humor határán élő embert, aki a legnehezebb pillanatok is képes volt emberivé tenni.

Fáradhatatlan jelenlét

Feri a Toza Markovics cserépgyárban dolgozott, három műszakban. Fizikai munkásként. A szabad ég alatt. Este nyolckor kezdődtek a próbák. Ő gyakran csak éjfél körül érkezett, a műszak után. És akkor kezdődött igazán a munka.

Soha nem panaszkodott. Nem mutatta a fáradtság jeleit. Fegyelmezett volt, pontos, jelenlévő. Nemcsak a főszerepek súlyát vitte, hanem a rendezői szigor legnagyobb részét is.

„Azt a lovat noszogatjuk, amelyik a legjobban húz” - írja Frigyes.

És Feri húzott.

A színpadon - súlya volt minden szónak

Kökény Gizella számára Feri Kreon volt az Antigonében.

Egy olyan figura, akiben a hatalom, a felelősség és az emberi törekenység egyszerre jelent meg.

„Súlya volt minden szavának.”

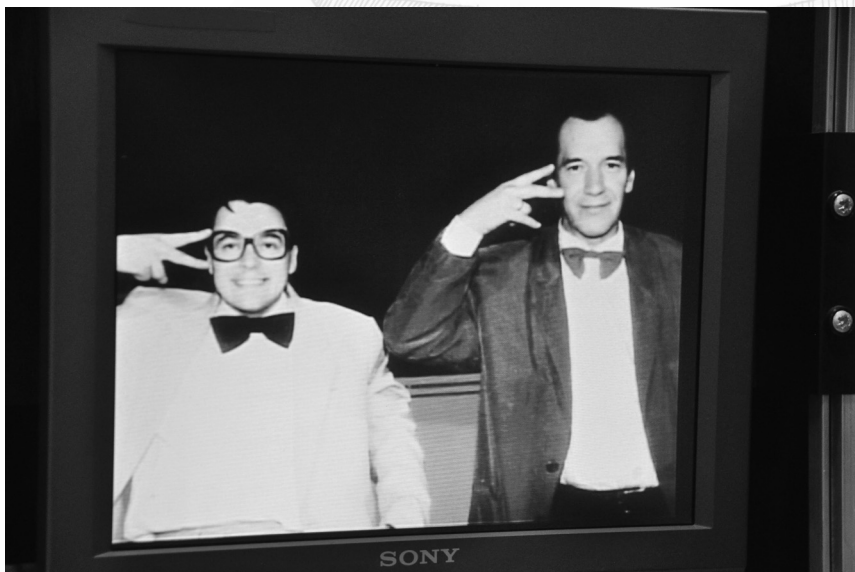
De nem csak ez az egy szerep határozta meg őt. Sokoldalú színész volt, aki egyaránt otthonosan mozgott a drámában és a komédiában. Minden szerepében volt valami közös: az igazság.

A rendező - aki mélyre látott

Tóth Hunor szerint Feri inkább a drámát szerette. Nem véletlenül.

Rendezéseiben mindig ott voltak a mély, belső érzelmek. Nem felszínes történeteket mesélt, hanem emberi sorsokat.

Kanalas Ottilia több mint negyven éven át dolgozott vele. Emlékei között ott van a szigor, a figyelem, a gondoskodás.

„Vigyázzatok, gyerekek, a néző mindent lát...”

Ez nem pusztán tanács volt. Ez hítvallás.

Az ember a színpad mögött

De Feri nem csak színész és rendező volt. Ő volt az a férfi, aki kertészkedett, aki a virágoknak örült. Aki talicskával érkezett segíteni. Aki főzött a közösségnek. Aki a kórustáborban legendás ételeket készített. **Tápai Róbert** emlékei között ott vannak a

közös nevetések, utazások, és egy egyszerű, mégis mély tanulság: amit szívből kínálnak, azt el kell fogadni.

Örökség

Lepár Ferenc nem tűnt el.

Ott van minden egyes fiatalban, aki a színpadra lép.

Ott van minden próbában, minden történetben, minden nevetésben.

Ott van az Egység falai között.

És ott van abban a mondatban, amit mindannyian magunkkal viszünk:

„Vigyázzatok, gyerekek... a néző mindent lát.”

Búcsú

„Hogy én mennyit kaptam tőled...” - írja Kovács Frigyes.

Ez a mondat mindannyiunké lehet.

Mert aki ismerte, az kapott tőle valamit.

Egy szerepet. Egy mondatot. Egy nevetést. Egy irányt.

És ezek a dolgok nem múlnak el.

Nyugodj békében, Feri.

Tóth Ramóna

Edward Albee *Amerikai álom* és Arthur Miller *Édes fiam* című darabjai az ő keze alatt nem pusztán előadások voltak, hanem katarziszok. *„Völgyekben hempergő, bensőséges érzelmek”* - ahogy Tóth Hunor fogalmaz.

És ezek az élmények nem értek véget a tapsnál. Napokig ott maradtak az emberben.

Az Egység - egy otthon, egy világ

Az Egység Művelődési Egyesület nem lett volna ugyanaz nélküle.

Ott dolgozott, ott élt, ott volt jelen mindennap. Nem csupán szervezett, nem csupán játszott - ő volt a hely szelme.

„Ő volt a kapunyitó” - írja **Kökény Gizella**. Az, aki mindig elsőként érkezett, aki előkészítette a teret, akihez be lehetett térni.

Az Egység kapuja sokak számára miatta volt nyitva.

Egy közösség, amely családdá vált

Kiss Tivadar és családja számára az Egység nemcsak egyesület volt, hanem egy közösségi család is.

Feri ebben a közegben ikon volt. Legenda.

Nemcsak a színpadon, hanem a mindennapokban is.

Viccei, történetei, anekdotái - nem egyszerű szórakoztató elemek voltak. Ezek a közösség nyelvivé váltak. Szállóigékké.

Úgy mesélt, hogy az emberek *„arcon pördülve röhögtek”*. És ő tovább mesélt.

Ez a nevetés ma is él.

A tanító, aki utat mutatott

Sokak számára ő volt az első lépés a színpad felé.

Király Sándor számára egy kérdéssel kezdődött: *„lenne-e kedved szerepet vállalni?”* Ez a mondat egy egész életutat indított el.

Bátorság és igazság a reflektorfényben

Kardcsörtetés, álruhás királyok és furfangos bosszúk - a hősök világa megelevenedik, ahol nem mindig az erő, hanem az ész és a kitartás hozza meg a győzelmet. János vitéz bátorsága, Mátyás király igazságérzete és Lúdas Matyi leleményessége mind-mind azt mutatják: hősnek lenni nem azt jelenti, hogy valaki legyőzhetetlen, hanem azt, hogy nem hagyja magát.

Ha egyszer színpadra állnék, szívesen bújnék egy bátor hős bőrébe. Tudnék segíteni másokon, és nem félnék senkitől. Olyan lennék, aki legyőz minden akadályt, és végül győz, mint például János vitéz.

A VALÓSÁGBAN NEKEM NEM MINDIG SIKERÜL BÁTORNAK LENNI, EZÉRT A SZÍNPADON JÓ LENNE KIPRÓBÁLNI EGY BÁTOR VITÉZ SZEREPÉT.

A jelmezem egy díszes ruha és kard lenne. Bátran harcolnék az óriásokkal, a rosszakkal szemben, de azt is megmutatnám, hogy a kitartás és a jószívűség a legnagyobb erőm. Biztos, hogy izgulnék a színpadon, de azért jót szórakoznék, és szórakoztatnám a nézőket is. Szeretném úgy érezni magam a színdarab végén, amikor tapsolnak a nézők, mintha tényleg én lennék a világ legbátrabb vitéze.

Azért választanám János vitéz szerepét, mert jószívű, bátor, hűséges, és így elérte az álmaít.

Labanc Benjamin

V. osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

Ha választhatnék, kinek a bőrébe bújnék a színpadon, szívesen választanám Lúdas Matyit.

Ez a szerep érdekes lenne nekem, mert Matyi előbb egy egyszerű, szegény fiú, majd később egy okos, találemény hős lesz. Azért különleges, mert nem az erejével, hanem az eszével győzi le azt, amit vele tettek. Amikor Döbrögi megbüntette Matyit, az nagyon igazságtalan volt. Nagyon bántotta ez Matyit, ahogy engem is nagyon bántott volna. Nem hagyta, hogy igazságtalanul bánjanak vele. Ahogy ő is, én sem adnám fel. Okosan adnám vissza, mert senki sem érdemli meg, hogy így viselkedjenek vele. Érdekes módokon jár túl Döbrögi eszén. Bátorsága és okossága mutatja, hogy egy egyszerű ember is képes kiharcolni az igazat.

Azért is lennék az ő helyében, mert a története az elején szomorú, majd izgalmas, szórakoztató, és végül tanulságos is.

Pakai Hunor

V. osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

Ha lehetőségem lenne egy napra valakinek a bőrébe bújni a színpadon, az egy bátor, erős, igazságos szereplő lenne, mint Mátyás király.

Ő arról volt híres, hogy álruhában járta az országot, és elfogta a rosszakat. Mindig kihajtotta az igazságot. Azért szeretem a róla szóló meséket, mert érdekesek és tanulságosak.

JÓ LENNE, HA MOST IS ÉLNE EGY MÁTYÁS KIRÁLY. A MAI VILÁGBAN EGY ILYEN SZEMÉLY NEM BIZTOS, HOGY HÍRES LENNE.

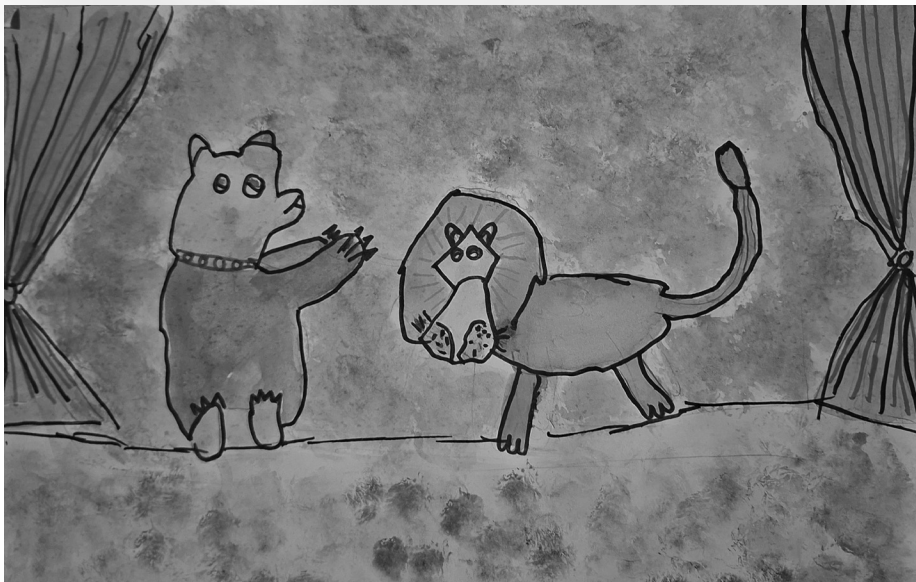
Azért szeretnék a bőrébe bújni, mert szeretem az igazságot.

Ha egy napon ez valóra válna, biztos nagy élmény lenne számomra.

Molnár Ákos

V. osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

Nagy Maja (l. o.)

A XXX. Találkozó szakmai zsűrije

Körmöci Petronella

Színművész, a Szabadkai Népszínház magyar társulatának tagja

Zentán születtem 1972-ben. 1993 és 1997 között a Színművészeti Főiskolán, Békéscsabán tanultam. A diploma megszerzése után, 1998-ban a Szabadkai Népszínház magyar társulatához szerződtem, amelynek azóta is tagja vagyok. 2013-ban az Újvidéki Művészeti Akadémián honosítottam a diplomámat László Sándor osztályában, majd 2014-ben ugyanítt mesterdiplomát szereztem Hernyák György osztályában. 2019 és 2024 között a Szabadkai Népszínház magyar társulatának igazgatója voltam. Én magam is egy amatőr színjátszó csoportban szerettem bele a színházba, ezért ez a közeg különösen fontos számomra. A mai napig foglalkozom diákszínjátszókkal, és amatőr társulatokban is rendezek, mert hiszek abban, hogy a művészet közösséget teremt, és lehetőséget ad a kreatív önkifejezésre. A színházat komplex alkotói közegnek tartom, ezért a színészi feladatokon túl számos más szerepben is kipróbáltam magam: dolgoztam rendezőként, dramaturgként, fordítóként, jelmeztervezőként, rendezőasszisztensként, valamint a televízióban szerkesztőként és műsorvezetőként is. A színház iránti elköteleződésem túlmutat a gyakorlati munkán: folyamatos tanulásra és elméleti reflexióra is ösztönöz. Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia doktori iskolájának abszolvens hallgatója vagyok, továbbá 2023-tól a Magyar Művészeti Akadémia Művészetelméleti és Módszertani Kutatóintézetének külső tudományos munkatársaként kutatásokat végzek. Mindkét területen a színház működésének és alkotói folyamatainak különböző aspektusait vizsgálom.

voltam, majd 2002-től - csaknem tizenegy éven át - igazgatója is. Megalapítottam, és több mint hét évig vezettem a temerini Jáccunk Truppot. Azóta is osztályvezető tanár vagyok, emellett színész, rendező, és nem utolsósorban büszke nagypapa. Mintegy negyven jelentősebb szerepet játszottam színészként, és hasonló számú rendezéssel is büszkélkedhetem.

Most, hogy a kötelező köröket letudtuk, beszéljünk a fontosabb dolgokról: Vajdaságról, a művészetéről, a színházról - legyen az profi vagy amatőr - és a valódi szabadságról. Ezek éltetnek igazán. A színház varázslat. Képes arra, hogy értelmet adjon a mindennapoknak, legyen az ember a deszkákon vagy a nézőtérén. Tanárként az a dolgom, hogy a hozzám érkező kis palántákat neveljem. Öntözöm őket, elég teret adjak nekik a növekedéshez, és ha kell, bizony meg is metszem őket, mire összejön egy gyönyörű rózsacsokor belőlük (igen, kertészkedni is szeretek). Ez a profik világa. Az amatőr világ kicsit másról szól. Ott is rózsákról beszélünk, de inkább vad, igazi, természetes és messzire illatozó rózsabokrokról, amelyek az udvar végében nőnek. Amelyeket az ember tényleg a sajátjának érez. Amelyekre szeretettel néz. Amelyek az otthon részei. Most még csak készülök az idei szemlére, de az eddigi tapasztalataim szerint rengeteg csodás illat vár rám.

Oláh Tamás

Dramaturg, színháztörténész, tanár

Dramaturg vagyok, színháztörténész, tanár és költő. Tanulmányokat, drámákat, verseket, forgatókönyveket írok. 1990 nyarán születtem az épp szétesni készülő Jugoszláviában.

Folyamatos mozgásban vagyok, de egész életemben Vajdaság volt az otthonom. Az Újvidéki Egyetem bölcsészkarának Magyar Tanszékén előbb filológusként majd magyartanárként végeztem. Közben a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem színháztudomány mesterszakán teatrológusként is diplomáztam. Doktori címetem a régi Színház- és Filmművészeti Egyetemen szereztem meg. Kutatási területeim a posztdramatikus, a politikai és a közösségi színház. A vajdasági magyar színjátszás történetét rögzítem. Az újvidéki Művészeti Akadémia docense, a Theatron és a Híd folyóiratok szerkesztője vagyok. A budapesti ELTE Humán Tudományok Kutatóközpontjának Irodalomtudományi Intézetében tudományos segédmunkatársként dolgozom poszt-doktori ösztöndíjasként. 2019-ben Kristálygömb díjat, 2021-ben Sinkó Ervin Irodalmi Díjat, 2024-ben Bécsy Tamás-díjat kaptam. Az elmúlt másfél évtizedben több tucat amatőr, független és kőszínházi produkcióban működtem közre színházcsinálóként Szerbiában, Romániában és Magyarországon. Magyarokanisán élek.

László Sándor

Pataki-gyűrű díjas színművész, rendező, az Újvidéki Művészeti Akadémia osztályvezető tanára

Sok embernek Katyó, még többeknek Tanár úr. 1961-ben születtem Törökkanizsán, suhanc éveimet Csókán töltöttem. 1984-ben végeztem az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakán, Virág Mihály osztályában. Először az Újvidéki Rádió drámai társulatának, később az Újvidéki Színház társulatának lettem a tagja. 1991-től a Szolnoki Szigligeti Színházban dolgoztam, majd 1996-tól a Szerbiai Rádió és Televízió hírolvasója lettem. Emellett tanársegédként kezdtem dolgozni az akadémián, két évvel később pedig osztályvezető tanár lettem. Ezzel egy időben az Újvidéki Színház művészeti vezetője

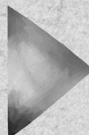

1997

A képek a *Kabaré* című előadásról készültek

A képek a *Minden éjjel veled álmodom* című előadásról készültek

Insta(nt)-tér

Kedves Olvasó! Igazán nem szeretném a magánügyeimmel fárasztani, de kikiváncozik belőlem, hogy elmúltam harminc. Hogy rövidre fogjam, vannak kétségeim. A pötyörészős-lapozgatós generáció tagja vagyok, olykor csak kapkodom a fejem, de azért büszkén cipelem a szemem alatti dögnehéz táskákat. Node, ha a mélyen tisztelt olvasó nem akar további terheket, és voltaképp az olvasás is mélységesen fárasztja, kínálunk egy megoldást. Pörgessen, görgessen, kedveljen, hallgasson (a fülével, ne a szájával!), mert Instán és Facebookon is fent vagyunk. Képek, videók, kulisszatítkok - ezekre biztosan számíthat, a szemizmaft megtornáztatjuk, de a fejét nem kell kapkodnia (akkor sem, ha már túl van a virágkorán).

Instagram

facebook

Impresszum

Súgó - a Vajdasági Magyar Amatőr Színházszerzők XXX. Találkozásának színleple - Kiadja a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség - A fedőleple Pál Anikó tervezte Salamon Luna munkájá nyomán - Tördelőszerkesztő: Pál Anikó - Szerkesztette: Hernyák Zsóka, Kocsis Tímea és Virág Kiss Anita - Munkatársak: Hernyák Zsóka, Kocsis Tímea, Kónya-Kovács Otília, Kormányos Gyöngyi, Mák Andrea, Nagy Karina, Rapos Emma, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Virág Kiss Anita - Korrektor: Bartuc Éva - A rendezvény megőrkítéséért felel: Szerda Zsófia és Dukai Dávid - 2026 április, Muzslya

